

PETR VRBKA

S PĚLCOU V NORSKU

P E T R V R B K A - S P Ě L C O U V N O R S K U

Norway

- ★ National Capitals
- Cities 250,000-500,000
- Cities 100,000-250,000
- Cities 50,000-100,000
- Cities 10,000-50,000
- Administrative Capitals
- International Boundaries
- Administrative Boundaries
- Major Rivers
- Intermediate Rivers

0 15 30 60 Miles

PĚTR VRBKA

S PĚLCOU
V NORSKU

Na levé straně U rezavé skály. Tady bývá poměrně hodně záběrů a jsou odtud některé pěkné úlovky. Nahoru pak začínají skály, kde bývají menší polaci. Ideální hladina, ideální počasí.

Petr Vrbka

S Pelcou v Norsku

Vydalo nakladatelství:

Rusman.cz

Šemíkovice 48, 675 57 Rouchovany

e-mail: info@rusman.cz

www.rusman.cz

Text: **Petr Vrbka**

Fotografie: **autor a kolektiv**

Grafická úprava, obálka a sazba:

Stanislav Rusman

Tisk: **Potrusil s.r.o.**

Vazba: **ARTRON 2005, s.r.o.**

České vydání, 2008

Předmluva: Toháni Ištínme šni ***- Ten, který nikdy nespí***

Nevím, kdy tato přezdívka vznikla, ale mám za to, že to bylo v době, kdy se Pelcovi náhodou podařilo být celou cestu do Norska vzhůru. Spal-li či nespal, nikdo neví, ale pokaždé, když vystoupil z auta tvrdil, že ani oka nezamhouřil. Ve Snillfjordu jsem ho několikrát potkal jak se klátí před chatkou a měl jsem podezření, že pil. On mě ale vyvedl z omylu, když pravil „Já su strašně unavenej, v noci jsme vůbec nespál“. Jakmile měl červené oči věděl jsem, že je zbytečné ho přemlouvat aby nepil, protože to bylo od nevyspaní. A tak byl na světě ***Ten, který nikdy nespí***, v indiánském jazyce Čejenuů ***Toháni inštínme šni***.

Málokdo dokáže bdít tak jak Pelca, takže to jméno si opravdu zaslouží. Vstáváme a Pelca stojí a kouří před chatkou.

„Kdys vstal“?

„Já jsem skoro vůbec nespál“.

„Nejseš unavenej“?

„Ne, mě stačí chvilka, já su tak zvyklej“.

Pokud se takové odpovědi množí den co den, nelze než nabýt dojmu, že skutečně nikdy nespí. Obdiv sklízí na každém kroku, protože skoro beze spánku vládne moři a je ochoten jet na ryby kdykoliv a kamkoliv. Nesmí se však chodit k němu do chatky, protože pak může být iluze odolného a odvážného rybáře narušena. Jdu si pro něco na jídlo, Zdenek sedí před chatkou a kouří:

„Ticho, Pelca spí“.

„Jak to“?

„Už toho měl dost a říkal, že si něco přečte“.

Vrátíme se s holkama z vody a jdeme se pochlubit s úlovkem. U Pelci klid a mír, jen chrápání. Zase spí. Kdykoliv odpoledne není na vodě tak odpočívá, ale ten, který nikdy nespí mu už zůstalo.

Úvod

Norsko se pro mě stalo rybářským rájem. Nejen pro ty ryby, ale pro jeho krásu a poklid, který tam každou dovolenou panuje. Mám stálou osádku Mirku a Zoju, v minulosti taky starýho Honzu, ale jsem rád, když se mohu po rybolovu sesednout s dalšími kamarády a nalhat si něco o rybách. Proto jsme se rozhodl některé zážitky a dojmy napsat, abych vše uvedl na pravou míru. Všechny mě dostupné publikace o rybaření v Norsku obsahují řadu návodů jak chytat, co dělat, co mít sebou a jak velké ryby se v Norsku chytají. Nic z toho není pro normální rybáře pravda. Pilkrování stojí za prd, ryby si jdou kdy chtějí, jejich velikost je stejná jako u nás. Možná jen, že se vícekrát podaří kapitální úlovek. Kdo jede do Norska v očekávání obrovského úlovku může být zklamán. Kdo tam však jede za klasickou rybařinou, za pohodou, za pobytem v nádherné přírodě a ryby bere jen jako něco navíc, bude nadšen.

Jsem prostý rybář amatér, byť asi nejlepší z těch co tam jezdí se mnou, ale jsem z úlovků nadšen a jsem nadšen i ve chvíli, kdy nic nejde (sice méně, ale i pohled na fjord je okouzlující). Proto nepoužívám žádné technické vymoženosti, jen vláčecí prut a smekací naviják jako dříve na Svatce a těším se na každý záběr.

Díky bohu, je celá naše rodina i mí kamarádi (až na výjimky) obdobného zaměření, takže každý pobyt je nádherným souborem zážitků jak rybářských, tak houbařských, i kulinářských.

Ne všechno co je dále popsáno se muselo nutně stát právě tak, ale základní kostra popisu je vždy pravdivá, osoby jsou skutečné a pokud by se někomu zdálo, že je toho v knize o něm málo, nebo že je popsán nepravdivě, ba až urážlivě, tomu se předem omlouvám. Moc se taky nezmiňuji o svých dětech, protože tam zas tolikrát nebyli (to napravím příští rok na jaře) a nerad bych doma poslouchal jejich kecy.

Ostatní mají podle mne zastoupení jaké zaslouží.

Příprava

Cestu do Norska plánujeme hodně dopředu. Zajistit ubytování a lovní lístky musíme hodně dopředu, takže většinou půl roku předem víme, kdy vyrazíme. U rybníka probíráme každý detail a zejména se domlouváme co se bude v Norsku vařit a co kdo vezme na jídlo. Přípravovat se, patří k nejkrásnějším chvílím, protože před Vámi je naděje, co všechno velkého chytíme a fantazie nám pracuje na plné obrátky. Různé skupiny se scházejí a vymýšlejí co vzít, schůzka střídá schůzku a všechno se, s výjimkou schůzek naší posádky, řádně zapíjí na Hotelu.

Základním problémem Norska je prohibice, což je pro „rybníkáře“ katastrofa, protože jsou zvyklí každou rybu, ba i každý záběr pořádně zapíjet. Takže se vymýšlí jak se propašuje alkohol. Konzervy a džusy jsou plné rumu a vodky a v každé skulině se nachází nějaká láhev. Neoriginálnější způsob vymyslel Libor Nop, který do kanystru od vody do ostřikovače nalil vodku, přidal modré potravinářské barvivo a propašoval jako originál. U Johana pak provedl filtraci za studena přes chleba a pro další pobyt měl v zásobě 3 litry čisté vodky.

K pěkným zážitkům patří i plánování jídla, co kdo vezme, co se bude vařit a tak podobně. Z původních konzerv jsme přešli na různá zavařená jídla a díky Zdenkovi si nyní pochutnáváme i na omáčkách, knedlo vepřo, zelo apod. Pravým kulinářským zážitkem byla pečená kachna. Nezbyvá, než se těšit, že napříště Zdenál nachystá opět nějakou specialitu. Ty tam jsou doby, kdy se jezdilo s konzervami a jedla se nejvíc Majka.

Rybářská výbava je taky důležitá, ale díky našemu častému pobytu u Johana si ji už necháváme v Norsku nastálo (v polámaném mrazáku), takže postačí udice a navijáky. Přesto pokaždé před odjezdem podlehneme panice a „U sumce“ nakoupíme další twistry a malé pilkry, takže naše současná výbava by stačila na několik let pro desetičlennou výpravu. Používáme klasické vláčecí pruty a smekací navijáky s vlascem okolo 0,25 mm, protože vláčení je nejlepší způsob chytání. Standa Navrátil sice pořád vymýšlí nové a nové techniky, ale nad vláčení není.

Nenechejte se zmást odbornými publikacemi, které preferují pilkrování s koncovým pilkrem 500g. To je pro sebevrahy, nebo fyzicky zdatné jedince a kontakt s rybou na tvrdých pilkrašských prutech je prachmizerný. Někteří mezi námi sice preferují „spouštění“, ale díky lehkým twistrům vůbec nikdo netuší, kam jej mořské proudy odnesou a tak i spouštění je vlastně vláčení.

Tak na toto se celou dobu těšíme. Každý z nás by byl za takovou tresku vděčný. Smyk patří k rybářským idolům. Jeho zápal a tah na rybu je obdivuhodný. Toto je jeden z jeho menších „kousků“.

Cesta tam

Pro někoho může být vzdálenost 2.000 km komplikací, nebo stresujícím prvkem, ale pro nás, tedy alespoň pro mne, je i cesta zajímavým zážitkem, který přináší mnoho zábavy. Zejména cesta do Norska, protože je plná očekávání a těšení, jaké to bude, kolik bude ryb apod. Už začátek, kdy se do aut snažíme nacpat všechna zavazadla, která skrývají nepřeberné množství slivovice a jiných posilovadel, bývá provázen různými komplikacemi. Vzpomínám si na odjezd, kdy jsme vši silou přibouchli kufr auta, abychom vzápětí zjistili, že doma zůstaly všechny pecny chleba, takže nezbylo, než znovu vyložit, přeorganizovat a bochníky vecpat do sebemenší škvíry, protože norský chleba je víceméně nepoživatelný. Pravidelný sraz bývá u cukrárny Milena, kde se auta seřadí a kolona vyjíždí směrem na Prahu. První zastávka je v motorestu „U rybiček“, což vymyslel Zdenál, protože vše co je spojené s Norskem musí být plné ryb, a tak se začíná rybím salátem, odvážlivci zavináčem.

Následuje zastávka v Teplicích, dotankování a první malá svačina a celá mužská osádka pak zasedá do aut s nadějí na oční zážitek v Dubí na E55. Cestou tam to není nic moc, protože jedeme ráno a na štaci je jen ranní směna. Na cestě zpět ale míváme dostatek inspirace, protože vše je v plném lesku a výlohy a ulice jsou obleženy místními pracovníky. Takže rozloučení (na cestě zpět přivítání) s Českou republikou je důstojné. Poté následuje nájezd na dálnici v Německu a 900 km dlouhá cesta až na špičku Dánska.

Na každé cestě jsou pravidelné zastávky, po tolika letech snad už není jediné parkoviště, kde bychom alespoň jednou nestáli, kde se všichni kuřáci překotně vyhrnou z aut a dávají první šluky. Vykládají se stovky řízků, hory bůčku, okurky, chleba a nezbytné pivo, aby si užili i naše chuťové buňky. Není pro gurmána větší zážitek, než vidět Pelcu, jak si se slastným úsměvem na tváři spouští do úst tučný kousek bůčku k němuž si předtím pořádně přičichl (čichá úplně ke všemu) a s přivřenýma očima jej zapíjí Pilsner Urquel. Hodujeme úplně všude, kde zastavíme a pro

mě je nádhera procházet svačiny ostatních, co mají a co by mě více chutnalo. A pokud něco chybí, stačí jít za Smykem nebo za Svobodovými, protože ti mají v autě vždycky půlku Makra a ať se shání cokoli, u nich se to vždycky najde. V Dánsku jedeme povětšinou do Frederikshavenu, kde se nalodíme na trajekt. Protože nás cestovní horečka vždy donutí vyjet dříve, tak máme dostatek času (někdy až 6 hodin), který si každý krátí po svém. Někdo spí, někdo v družném hovoru popíjí slivovici, někdo (většinou Laďa) nadává, kterej blbec rozhodl o tom, že vyjedeme tak brzy.

Ať už je čekání jakkoliv dlouhé trajekt přece jen dorazí a my se nalodujeme, tedy jak kdo. Ten kdo poslouchal pořád rádio a vybil baterku, nemůže nastartovat a tak musí potupně čekat, až mu místní regulovčící přivezou kábly a jako poslední se za posměchu ostatních šine dovnitř. Trajekt, velký jak osmiposchodový dům pojme neuvěřitelné množství aut, ale organizace je natolik skvělá, že během chvilky jsou všechna vevnitř a trajekt vyráží. Ubytujeme se (kajuty nic moc, ale na vyspání a vysprchování stačí) a vyrážíme na palubu. Každý kdo jede poprvé chce vidět odjezd z přístavu a spěchá na horní palubu, odkud je nejlepší výhled. My ostatní, kteří již absolvovali mnoho odjezdů vyrážíme do obchodu. Po cestě je třeba doplnit tekutiny a Pelca si oblíbil pivo „Elefant“ s 6,2% vol., takže v zápětí postává většina osádky po chodbách a popíjí pivo. Trajekt slouží Norům jako pojízdná putyka, obchod je rázem přecpán a nakupující vláčí košíky přeplněné laškami s kořalkou, kterou na palubě zkonsumují, a po několika hodinách plavby se trajektem potácí nebo v něm polehává množství opilců. My nikoliv. Naší doménou jsou automaty, kde společně s německými důchodkyněmi pokoušíme štěstí. Skoro nikdo neodolá. Hrdinou v této oblasti je můj bratr Jan, který dokázal hrát celou noc a prohrát všechno kapesné, takže následující den místo aby řídil pospává. I zarputilí nepřátelé automatů podlehnou a nějakou korunu do stroje vhodí. Kupodivu nejvíce této vášni propadli dámy, zejména paní Smejkalová a paní Svobodová, jejichž kabelky se pronáší pod tíhou kovových mincí. Na trajektu je taky ruleta, kde se dá s úspěchem prohrát poměrně vysoká částka. Té se raději

vyhýbám, ale vždycky mě naláká a vždycky obere. Vzpomínám si na jednu cestu, kdy Zdenek nějakým omylem vyhrál za 3 vsazené koruny 500,- NOK na automatu, tehdy bratru 2.000,- Kč a tak vysokou výhru mu musel vyplatit osobně kapitán lodi. Než jsme ho našli, Zdenek blokoval automat, aby mu výhru nějaká důchodkyně nezpronevěřila a tak společnými silami jsme dostali za půl hodiny nádhernou pětistovku. Nám s Pelcou pak netrvalo ani deset vteřin, než jsme ji na ruletě rozfofrovali. Jinak je pro každého, kdo hned nejdě cesta trajektem prodělečná.

Po výjezdu z trajektu už nám zbývá jen necelých 650 km do Snillfjordu. Cestu známe, a kdyby ne tak máme Smyka, který má mapu v hlavě. Bohužel nemá mapu pořádně zafixovanou, takže pravidelně zabloudíme. Nikdo už ani nenadává, protože to patří k norské části cesty. Protože jedeme většinou v noci, jsou poslední kilometry nejkrušnější. Často zastavujeme, kouříme, diskutujeme, ale na každém je vidět, že už toho má dost, snad jen Pelca ne, protože ten nikdy nespí, bohužel ten zase neřídí, takže je nám to houby platné. Všechno je ale zapomenuto ve chvíli, kdy se nám na obzoru mihne moře a pak už se před námi objeví nádherný Snillfjord, naše chatky a jsme tady.

Sem spěcháme. Chatky jsou malé ale útulné a je v nich i v zimě tepla.

Jak jsem začínal

Poprvé jsem byl v Norsku s doktorem z Kroměříže, Valdou a bratrem Janem. Jeli jsme s cestovkou ze Strážnice a nic jsme nevěděli. Ubytovali nás v Johanově domě (všude jinde bylo plno) a my se vydali jako správní greenhorni na moře s pilkry. Dvakrát jsem nahodil a poctivě pilkroval, což mě natolik vyčerpalo, že jsem další půlhodinu jen seděl v lodi. Ostatním se vedlo zcela obdobně a když jsme za dvě hodiny chytli jednu malou obecku (pustili jsme ji, ale srdce nám krvácelo, jenže krabičku na sardinky jsme zapomněli vzít s sebou), pokládal jsme všechny řeči o Norsku za holý výmysl. Jeli jsme zpět do baráku a už jsem si chystal na cestovku žalobu.

Druhý den zrovna tak. Třetí den jsme s nechutí vyrazili na moře a všechno vypadalo, že se situace bude opakovat. Když po hodině, schvácení od pilkrování, jsme neměli ani rybu vypadalo to u všech na srdeční kolaps. Najednou kde se vzal, tu se vzal, německý dědeček. Něco šprechtíl a v ruce držel krásného polaka, když přijel blíž, pochopili jsem, že nám chce tu rybu dát. Byl jsem proti, ale bratr ji zatkl ještě než dopadla na dno naší lodi. Dědeček se na nás chvíli díval, pokyvoval hlavou a pak gestikulací naznačil, abychom hodili pilkry s chobotnicemi do prdele a dali si na udici twistr. Pak naznačil, že máme pomalu jet a vláčet to za sebou. Dogestikuloval a odjel. Hned jsme se na tento způsob dali a to byl balzám. Žádné vyzdvihování půlkilového závaží, ale lehounká návnada, pomalá jízda s kouřením, prostě paráda. A najednou začaly ryby brát.

Večer byl vyhlášen výjimečný stav s tím, že je povoleno pít na oslavu. Protože jsem byl ve společnosti tří poměrně zkušených a odvážných pijanů, hned na počátku jsem jim rozdělil přivezený alkohol podle počtu dnů, které jsme měli v Norsku být a v podstatě vyšla jedna láhev na jeden den. Ten den, kdy jsme se rozhodli uspořádat oslavu na počest prvního úlovku bylo pondělí. Jako jejich patron jsem večer povstal a slavnostně jsem jim chtěl přinést pondělní láhev a ke své hrůze jsem zjistil, že už je vypitá i středa. Žádná oslava i přes jejich protesty nebyla.

Pohled na fjord při výjezdu z přístavu. Pořád se můžete rozhodnout po které straně dnes jet. A určitě po chvíli zjistíte, že jet po té druhé bylo lepší, protože na té vaší straně ryby prostě nejsou. Ale když berou, jsou všude.

Naši nezkušenost dokumentovalo i to, že jsme večer jako první přichystali baterku, abychom v noci trefili do baráku a s velkým překvapením jsme zjistili, že je světlo celou noc. To mělo za následek, že než jsme se aklimatizovali, tak se nám nechtělo spát (co taky spát když svítí slunko), takže bratr probděl v tahu tři dny a tři noci. Čtvrtý den ale usnul jako špalek a nebyli jsme schopní jej vzbudit ani v deset dopoledne. Tak jsme jeli jen s doktorem a Valdou a objevili jsme Zátoku sviní.

Zátoka sviní

Pokud pojedete po levé straně Snillfjordu pak asi 300 m (možná 500m) za Posranou skálou je malá lagunka, na jejímž začátku bývá poměrně velký vodopád. Jeli-li jsme my tři, slunce svítilo a ryby braly jak měly. Jak říká Prokleška jeli jsme kadla kadla, jako návnady zelené twistry (poměrně velké okolo 20 cm, neonové), až jsme přijeli ke zmíněné zátocce. Tady byla přestávka na svačinu a doktor volně do vody pohodil návnadu a svačil. Loďka se kolébala na vlnkách, udice s návnadou se mírně komíhala a najednou se špička dvakrát jemně prohnula. Skoro jak záběr od červenky. Doktor vzal udici do ruky a opět šhub, šhub. Zasekl a visel. Chvíli se nic nedělo a najednou se udice prohnula a brzda začala kvílet. Hned bylo vidět, že ryba je nepoměrně větší, než ty co byly v lodi. Chvíli se nechala vytahovat a pak v klidu stejnou délku odjela zpět. Není pro rybáře nádhernějšího zvuku, než bzučící brzda a není krásnějšího pocitu, než bojovat s velkou rybou.

Doktor, do té doby majitel trofejního kapra s délkou 45 cm, byl jak v Jiříkově snu. Navíjel, odvíjel vstával, sedal, ale ani během toho neopomněl významným pohledem na nás dva naznačit, kdo je v lodi ten Pan rybář. Prostě mistr. Po dlouhém boji se mu podařilo dostat do lodi tresku obecnou a po přeměření to bylo rovných 111 cm. Pro nás velryba. Dělali jsme s Valdou jako by nic, ale byli jsme nasraní až běda.

Doktor vychutnával cigaretu, třásl se mu ruce a tím nám uvolnil prostor pro rybolov. Nahodil jsem zeleného tanečníka směrem do zátoky, pustil až na dno, nebo jsem si alespoň myslel, že až na dno a začal pomalu navíjet. Šhub, šhub. Co teď. Báť jsem se seknout aby to nebylo moc brzy a zároveň jsem se báť neseknout aby to nebylo moc pozdě. Otočka navíjáku a šhub, šhub. To už jsem nevydržel a cás, zásek to byl parádní a nemít seštelovanou brzdu, tak jsem přepadl na druhé straně do vody. Takhle to jen prohrklo a na udici byla ryba. A kapitální. Brzda drnčela, prut se ohýbal a mně se dmulo srdce pýchou. Boj to byl nádherný, minimálně 20 minut a na jeho konci byla v lodi obecka

108 cm. Nač váhat, když jsou ryby a tak všechny tři udice sviští a návnady se noří do zátoky. A bylo to jako televizní záznam. Mot, mot, šklub, šklub, mot, šklub a cás. Udice jako luk a brzda drnčí a je to další obecka 105 cm. A znovu a stejně. Jakmile se udice prohnula zželelo se mě Valdy, který neměl ani záběr a dal jsme mu ji, ať si taky s rybou zabojuje. Byla to nádhera mít už dvě ryby za sebou a sledovat kamaráda, jak si to užívá. Bohužel neštěstí nechodí po horách. V jednom okamžiku napjatá udice povoluje a ryba je pryč. Nebo ne? Není, je zřejmé, že na udici něco je, ale jde to nějak lehko. Valda volným točením dotáhl k lodi obecku okolo 45 cm. Přitom zřetelně na počátku tam byla ryba jako vrata. Jediné co nás napadlo bylo, že jak to ta velká pustila a twistr vyletěl k hladině, vyjela po něm menší treska a Valda ji chytil. Valda to nesl statečně, ale bylo na něm vidět, že by nás nejraději sežral. Měli jsme s doktorem strach, že by se jako horkokrevný Ital mohl na nás dopustit násilí, tak jsme drželi hubu, i když bychom se nejraději chlámali na celé kolo.

Nahodil jsem jen tak ze srandy k vodopádu, hlavně proto abych se nemusel dívat na skleslého Valdina a tentokrát prásk! Záběr byl razantní a hned od počátku ryba nabrala směr od lodi a jela a jela. Obecka zpočátku leží a není s ní možné hnout, teprve až se dostane do sloupce začne bojovat, kdežto toto bylo něco úplně jiného. Jízda pryč, přivnutí, jízda pryč. Prostě nádhera. Už jsem toho měl plné zuby, když se ryba vzdala a u lodi se objevila černá treska se skvostnými 95 cm.

Takže jsme mimo dopoledne ulovené, měli v lodi čtyři nádherné tresky a Valdina mrzáka. Doktor zavelel dost a jeli jsme zpět do přístavu. To byly otevřené huby. V kuchárně ostatní účastníci zájezdu čistili své napilkrované úlovky a čučeli už jen když jsme vyndali bednu s dopoledními úlovky. Ty velké jsme měli na podlaze ve člunu a tak jsme šli a zvedli je až nakonec. Z kuchárny se ozvalo táhlé „áááá“, jako kdyby tam došlo k vyvrcholení a mistři s úlovky ležerně kráčeli po molu. Bratr, který se mezitím probral nám pomohl s rybami, aby měl alespoň nějakou zásluhu a volně jsme tresky pohodili na stůl.

A hned to začalo. „Kde?, Na co?, O kolika?“. Jeden přes druhého

se vyptávali, aby hned vzápětí mohli vyrazit na ta skvělá místa. Jako správný rybář jsem jim vše prozradil. Jedte k Tresčí zátoce (to je úplně na jiné straně) a těsně pod ní to všechno bylo. Rázem jsme byli v kuchárně sami.

Aby to bylo všechno úplně popravdě, musím trochu odbočit. Jako účastníci zájezdu s námi vyrazili členové skupiny ČOMURA (Českomoravský svaz ulhaných rybářů) v jednotných dresech. Byli z Brna a byli to zpítaři. V čem ale byli kouzelní, bylo to, že s sebou měli jednoho prezidenta a ve všem ho poslouchali a jednoho mrzáka, kterému všichni nadávali. Chudák byl naprosto ochrnutý (pohyboval se jen těžce kolíbavým krokem rychlostí 500 m za hodinu) a ruce měl znetvořeny tak, že měly délku poloviční paže a byly zkroucené jak paragraf. Brali ho jako sobě rovného a moc se sním nemazali. Jednou jsem se jich po návratu, když jsme přijeli společně do přístavu zeptal „Tak co, kolik toho máte?“ a odpovědí bylo „Co si myslíš, když máme na lodi takovýho mrzáka“ a mrzák se srdečně smál. Nebo si všichni rozdělali plechovkové pivo, jedno rozdělali mrzákovi a protože nemohl plechovku držet, opřeli ho o autobus, kde si tváří přidržoval plechovku a pil a pil. Tak tam musel stát, dokud všechno nevypil, protože na plechovku rukou nedosáhl. Takže tahle ČOMURA vyrazila okamžitě na mnou označené místo. My jsme vykuchali ryby, povečeřeli a šli spát. Ráno jsme se pomalu nachystali, přišli k lodím a najednou se blíží prezident s lahví vodky. „Mockrát Vám děkuju, tam jak jste řekli, jsem chytl metrovou tresku obecnou. To se mě ještě nestalo, aby mě rybář prozradil místo, kde berou“. Než jsem stačil něco namítnout, naši chlapi popadli flašku a rychle vyjeli na moře, protože byl čtvrtek a náš chlast padl v úterý. To bylo na lodi radosti.

U lodky

Jedním z mých nejoblíbenějších míst je U lodky. Kdysi dávno, když s námi jezdil doktor z Kroměříže, jsem vedli obvyklou teoretickou diskusi, jak na tresky nelépe a pan Vojtek, to je ten doktor z Kroměříže, rozvinul teorii o tom, že tresky musí do fjordu najíždět za přílivu. Byl v Norsku už podruhé, takže se pokládal skoro za domorodce a znalce místních poměrů a nedal si to vymluvit. Pravil „pane inženýre“, tak mě říká a já mu zase pane doktore, aby to mělo úroveň, „za přílivu sem najíždí za potravou, to je tutovka“. Podle rybářské cti jsem musel tento názor zpochybnit a vyvinout jinou obdobnou teorii, takže diskuse byla za chvíli plná volů a blbců podpořených ze strany doktora několika vodkami. Nezbylo, než doktorovu teorii ověřit v praxi. Jakmile začal příliv vyjeli jsme na první hranu levé zátoky, pod Posranou skálu a pomalu vláčeli zpět směrem k loďce. Ani ťuk. „To se musí počkat, až příliv trochu nastoupá a začne z břehů odplavovat potravu“ pravil doktor, jako kdyby

Paní Smejkalová a její kapitální úlovek. Taková ryba je pro každého trofejní kus.

tresky žraly ve velkém hříbky nebo borůvky, protože nic jiného na břehu nebylo. „A taky se musí vláčet s přílivem, nikoliv proti němu, protože pak by byl pohyb twistru nepřirozený“, pravil zkušený Nor. Takže tradá a plnou parou zpět k Posrané a pomalu dolů. Nic, jen dvě malé obecky, které by se chytily stejně, příliv nepřiliv. Třetí kolo. Přijíždíme na hranu nad zátoku a nahazují. Prásk! Záběr mohutný, ale obecka má asi 50 cm. Alespoň něco, protože je to naše první bratelná ryba. Nahazuje doktor. Prásk! Ta samá, tedy ne úplně, ale velikostí stejná. Jedeme pomalu dolů, vláčíme a než dojedeme k loďce máme jich asi 10. U loďky chvíli spouštíme a tam to začalo, co hod, to treska obecná a čím dál větší. Za hodinu jich máme dalších 15 a hodně z nich se blíží k osmdesátce, bohužel nikoliv věkem ale délkou. Najednou je na lodi zcela jasno, jak se doktor celý rozsvítil, že měl pravdu, on je znalec, on umí nejlépe řídit člun apod. Skoro jako by už mu nad hlavou visela svatozář. Rybářský Pánbůh asi nebyl doma, protože jinak by musel tresky vyhnat z fjordu pryč. Sedíme, kouříme a najednou „Tati, tati“, na kamenech u mola stál Boris a mával, ať ho vezmeme na loďku. Nejlepší řidič nastartoval a vyrazil a manévrováním se snažil přiblížit ke kamenům, abychom nemuseli zajíždět do přístavu. Boris by musel být Bob Beamon aby do loďky doskočil, ale v nestřežené chvíli nás vlna hodila blíž ke kamenům, takže se, sice s promočenýma botama, ale přece jen do loďky dostal. A hurá na další kolo. Najeli jsme zase na hranu, otočili a vláčeli (mimochodem zeleného twistra cca 7 cm) a tresky braly jako Zlatí úhoři od Oty Pavla. Cesta dolů byla pomalá, protože se soustavně zastavovalo při zdolávání ryb a skončila úlovkem minimálně dalších 20 tresek. Loď už je plná ryb a v této vzácné chvíli se projevuje zejména moje dobrá povaha, protože telefonem přivolávám Valdu a Libora Nopa a za čtvrt hodiny jejich loď přijíždí na loviště. Vláda nahazuje, chvíli vláčí a hned má tresku, což je u něj poměrně vzácné. Od té chvíle nikdo ani ťuk. Nebýt ryb v lodi, asi by nás ukamenovali, že si z nich děláme srandu. Projeli jsme celý úsek ještě asi dvakrát a nikdo nic nechytl. Příliv kulminoval, což původně mělo být podle doktora to nejlepší období, ale nyní, podle nové teorie je to logické, protože tresky už

jsou nažrané a odplavaly do hluboké vody. Buď měl pravdu nebo Valda rybám smrdí.

Od té doby jezdím k loďce velmi rád, i když se podobný zážitek ani jednou neopakoval. Přesto jsem u loďky chytil dost pěkných ryb (jiní taky, protože tam pořád oprndává Smyk a Smyková a jak se lze dočíst dále vychytávají to tam řádně). Na druhou stranu je zase hodně lidí, jako např., Mirka, která loďku moc nemusí.

Začátek Polačích skal za odlivu. Tady bývají polaci menší a jen o kousek dál jsou ti obři.

Ještě jednou u loďky

Už ani nevím, kdy to bylo, ale jednou jsme hned první den zamířili i přes Miřiny protesty k loďce. Ani se nepamatuji, kolik jsme toho chytli nebo nechytli, ale Zoja měla jeden nádherný záběr a i když jsme byli na rybách sotva hodinu podařilo se jí vytáhnout po dlouhém boji tresku černou 95 cm. To bylo i na mě moc, u loďky bych očekával spíše obecky. Ale jako začátek to bylo nádherné. Rybu jsme uložili do lodi a chytali dál jakoby nic, jen aby někdo nepřijel a nevychytil nám to. Jenže ostatní úlovky už byli v normě.

Jenže za chvíli se u loďky objevili Smyk a Smykovka a bez řečí projížděli kolem a vláčeli. A my nic. A oni nic. Nikdo nic, jako by se nechumelilo. Po očku na sebe koukáme a lovíme. Přitom si v duchu představuju jak bude nasranej, až tu obludu (rybu, nikoliv Zoju) uvidí. Motáme se kolem sebe dobrou hodinu, ale úlovky už nic moc, tak se rozhodujeme, že pojedeme dál. Volám Smyka, že jako jedeme, ať jede k nám. A zdvihám tresku. Smyk nic. Skoro mám za to, že ho jeblo, nebo že oněměl. Stojím tam s rybou jak magor, ruka mě bolí a Smyk pořád nic. Jede blíž a blíž a když k nám dorazí, vidím na dně jeho lodi šest stejných tresek a největší má 110 cm. To je v háji. Ten hajzl se ani nepřevlíkl, hned jel na vodu, byl tam dřív jak my a chytl celé hejno, kdežto my jen závěr. To bude zas keců. Ještěže tu největší chytla Jana, protože jinak by Smyk pukl pýchou. Od té doby začíná každý rybolov povinnými hody u loďky a bez ohledu na to, zda tam něco chytne nebo ne, jezdíme tam každý den.

Polací skály

Byly objeveny poměrně pozdě, protože tak daleko jsme se zpočátku ani neodvažovali. Mohou být tak 8-10 km od přístavu, po levé straně a tvoří levý břeh velké zátoky, která končí piknikovou loukou. Devadesát procent všech velkých polaků se chytlo právě tady. Lov u Poláčích skal má svoji techniku, která je podle mne nejúspěšnější. Ideální je zelený twistr (matný, 7cm s červenou jiggovou hlavičkou). Jet se musí od přístavu do zátoky a velmi blízko skal, tak že lovci na levoboku skoro stírají špičkou udice řasy ze skal. Polací skály začínají vystupujícím kamenem (za přílivu není skoro vidět a za odlivu ční dva metry nad hladinu) a zpočátku je rajón menších polaků. Jakmile se skály vztyčí do výšky a udělají dvě zátoky začíná ráj velkých polaků. Nejčastější záběry jsou pak úplně na konci skal, když je twistr u poslední hrany. Mirka i já a asi i Zoja jsme tam chytli již pěknou řádku polaků větších jak 70 cm.

Jednou jsme vyrazili k Poláčím skalám ve dvou lodích. Měl jsme něco na práci v přístavu!? Zoja s kroměřížským doktorem a starým Honzou jeli napřed, protože byli zachtiví a já s Mirkou jsme jeli asi dvě hodiny po nich. Přijíždíme na místo a doktorova loďka stojí uprostřed skal a mávají, že nic nejde. Nedáváme se odradit a pěkně kopírujeme skály až na konec. Když už je návnada u poslední hrany udice se lehce zachvěje. On totiž velký polak bere velmi opatrně, tedy ne opatrně, protože většinou má návnadu hluboko v hubě, ale velmi jemně, takže některý záběr se nemusí ani postřehnout. Zasekávám a hned po mě Mirka a už to buzučí. Boj polaka je sice slabší než u černé tresky, ale přesto je nádherný svými výpady. Na začátku to vypadá nic moc, ale jak se dostane do určité hloubky tak začne a jezdí jak torpédo. Bojujeme společně každý se svou rybou a z druhé lodi k nám míří závistivé pohledy, zejména, když vytahujeme každý nádherného polaka. Mirka nahodí a má dalšího. To už začíná být u soupeřů pozdvižení. Bojím se nahodit, abych náhodou nechytl dalšího a tak jen vychutnávám radost z úlovku. Najednou starý Jan zasekává a i jemu brzda hrčí.

Vypadá to pěkně a tak se zájem sledují jeho boj. Nemá moc zkušeností, ale snaží se a nakonec se blízko lodi objevuje polak, leží na boku a je unavený, stačí ho podebrat. Ouha! Rybáři zapomněli podběrák. Mají ale doktora, který dle svých vlastních slov nemá s takovou situací žádný problém. Nahýbá se přes bok lodi, opatrně chytá polaka a chce jej vhodit do lodi. Chce, ale jen chce. Polak sebou z posledních sil škubl, vysmekl se doktorovi a z uvolněného vlásku padá zpět do vody. Dívám se na Jendu a už vím jak vypadá solný sloup. Jeho životní polak je v pr... Doktor jako by se nic nestalo se otáčí do lodi „Utekl!“ Ještě jsme tam chvíli jezdili, ale už nic nepřišlo, tak jsme z piety k Honzovi raději jeli jinam.

Za rohem. Toto sice polačí skály nejsou, ale je to konec prvních velkých skal za Tresčí zátokou a i zde jsou polaci. Zelený prut a růžový twistr, takže skrytý lovec je Lenka. Růžová má poslední dobou poměrně pěkné úspěchy.

Tresčí zátoka

Když nemůžeš chytnout tresku, jeď sem. Největší zátoka na pravé straně fjordu je po právu nazvána tresčí, protože zde se jich chytlo asi nejvíce. Jediný komu se zde nelíbí je Laďa, protože zde nikdy nic nechytl, ale to snad pro něj platí všude. Takže kdo je s Laďou na člunu, nemá naději, že by sem podíval. S Mirkou a Zojou sem moc rádi jezdíme, protože tresčí zátoka skoro nikdy nezklame. "

Pohled na Tresčí zátoku od kabelu. Ideální stav hladiny naznačuje, že v tresčí zátoce může být dostatek tresek a že se dá i spouštět.

Nejlepším místem jsou kameny (tři velké kameny na břehu) a kabel (nápis na sloupu na břehu), kde ve vzdálenosti cca 20 m od břehu tresky vždycky bývají. Moc pěkné je i chytání na přední a zadní hraně, tedy v místech, kde zátoka začíná a končí. Tresčí zátoka je rájem obecek, zejména podél břehu bývají nepřetržitě „školáci“, tj. tresky obecné okolo 20 cm, které zaberou, i když nikde nic nejde. Trochu dál pak zabírají větší obecky, kolem

40 – 50 cm, ale záběry nejsou tak časté, i když pokud nejede hejno, tak není výjimkou, že ve stejnou dobu tahají rybu dva nebo tři rybáři naráz. Vyjeli jsme jeden den s Honzíkem a Pelcou. Moře bylo klidné, hladina jak olej a my jsme stáli na první hraně tresčí zátoky. Nic moc, což Pelca komentoval svým klasickým pozitivním přístupem „Kurva, kdyby tak aspoň jedna treska zabrala, já jedu do Norska a hovno chytanu“. Někoho napadlo dát na udici malý červený twistr, myslím že to byl Honzík, a hned začaly záběry obecek. Nebyly nijak velké, tak kolem 50 cm, ale co hod, to záběr. S Pelcou jsme okamžitě převázali a tresky šly jedna za druhou. Spustit až na dno, jeden dva moty a už byl záběr. Už se stmívalo, ale nikomu se pořád nechtělo domů. Jakmile jeden vytáhl tresku, hned další dva, že musí taky a že ještě alespoň jednu poslední a tak se chytala. poslední za poslední, že jsme měli posledních plnou bednu. Byl to nádherný podvečer. Pelca byl opět velmi spokojen, což se projevilo jeho kladným hodnocením situace „Kurva, to je samá malá obecka, kdyby tak aspoň jedna metrovka“. Mám za to, že kdybychom tu metrovku chytli, tak by chtěl třímetrovku.

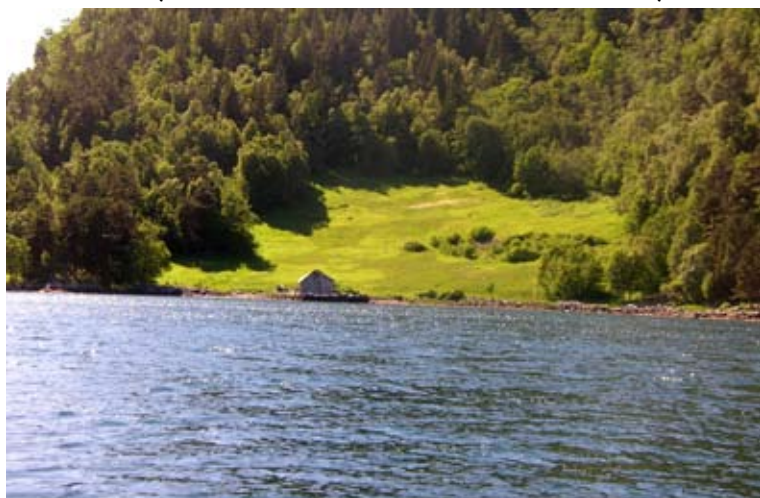
Bratr Kryštofa Kolumba - objevitel úhořů. Přišel, viděl, nahodil feeder a chytil! Díky Liborovi můžeme i v Norsku chytat stejně jako v Nedvědicí na rybníku. Jeho doménou je ale vláčení

Ještě jednou Tresčí zátoka

Co chvíli potkám známého, který v Norsku byla všichni se vychloubají, jak to nádherně šlo a že měli ryb jak hnoje a že už je to ani nebavilo. Myslím si, že to jen póza a že se každý bojí přiznat, že to s těmi treskami není tak jak si to po přečtení propagačních letáků představoval. Je to lepší jak candáti na Křetínce, ale někdy se člověk taky nahledá, než něco chytne a jindy zas je takové teplo, že ryby nežerou a nežerou. Jednou jsme byli na moři, ryby šly poměrně dobře a počasí bylo tak akorát. Byli s námi tehdy tři mladí kluci „Spešováci“. Mladí, ale zkušené rybáři. Vidím je v trsčí zátocce chytat a každý má prut jak luk. Jedem tam a vidím, že chytají černé tresky okolo 2 kg a jednu za druhou. Zkoušel jsem tehdy velkého woblera, stříbřitý a oranžovým břichem, asi tak 20 cm. Nahodím za loď, držím prut a čekám. Nic. Zklamaně zkusím woblera svinout, že dám něco jiného a najednou prásk. Záběr jak rána klackem. Pomalu stahuju, treska bojuje, ale nemá na trojháku šanci. Za chvíli je v lodi a je to ta samá, co chytají Spešováci. 55 cm a 2 kg. Uložím ji k ostatním do bedny, nahodím a nic. Potáhnu a prásk. A tak pořád dál, jedna za druhou. Dokud jsme woblera jen vláčel, tresky si ho ani nevšimli, jak jsme s ním pohnul, tak se musel ve vodě nějak zablýsknout, protože následoval okamžitý záběr. A pokud treska náhodou spadla, tak hned další. Mirka se Zojou na twistry taky chytali, ale wobler byl jasně nejúspěšnější. Co hod, to záběr a ryba. Chytali jsme asi hodinu, bedna byla úplně plná, ryby kolem na zemi. Jatka. A Spešováci nedaleko kolem nás taky jedna za druhou. Rozhodli jsme se, že to stačí a že pojedeme domů, když do zátoky přijel Prokleška se Svobodovými. Byli někde vzadu a nic moc. Volám na ně, ať jedou k nám, že pod námi jsou ryby, ale asi měli ruce od něčeho nevhodného, protože jim to nešlo ani v tom hejnu. Přirazili k nám a nestačili se divit. Tak jsem k nim přesedl, holky jely domů kuchtat a já jsem chytal pro ně. Co hod, to ryba. Jedna v bedně hlavou doprava – to je Prokleškova, jedna hlavou doleva – to je Svobodova. Za chvíli byla i jejich bedna plná (taky přispěli, ale na woblera neměli). Když to tak jde a už máme dost, tak zkusíme,

co všechno vezmou. Milan někde koupil hranatou stříbrnou kostku do kosočtverce s trojhákem. Tak ji navazuji, nahodím a nic. Tak přece jen nežerou všechno co vidí. Nevzdávám se chvíli tak s kosočtvercem volně máchám nahoru a dolů a nakonec se chytla. Myslím si, že v ten den se skutečně mohlo do vody hodit cokoliv a ryba zabrala. Asi jsme byli v ten správný čas na správném místě, kdy tresky do fjordu najely a hlavně kdy začaly žrát. Ale taková masařina nemá s rybařením nic společného, protože dopředu víte, že záběr bude, víte co chytnete, protože hejno se skládá ze stejného druhu a velikosti a za takové situace by nachytl i děda Mráz. Po očku sleduju Spešováky a ti jsou jak v transu.

Nahodit, vytáhnout, zabít, hodit do lodi, nahodit, vytáhnout

Tady to všechno bylo, zadní část Tresčí zátoky, která pak už vyběhá do velkých skal.

atd., atd. Svobodovým taky stačila jedna bedna, takže jedeme do přístavu a tam všichni kuchají, diskutují, popíjí, kuchárna plná, všude šupiny, střeva, tresčí játra, prostě masakr. Už končíme a v dálce Spešováci. Všichni jsme zvědaví jak dopadli, tak na ně čekáme až přijedou. Jak přijíždí do přístavu a my stojíme nad nimi, vidíme jim do lodi, kde není ani kapka místa, kde by nebyly ryby. Loď vrchovatě naplněná, chlapi jsou vidět jen do půl těla, protože nohy mají v rybách. Slavnostně přirazili k molu začali tresky

vytahovat. Pokládali je louku a každou desátou z řady povytáhli jak zajíce na honu na výřadě. Kdo šel kolem nevěřil vlastním očím. Louka byla plná ryb a po přesném sčítání za přísného dozoru jsme napočítali celkem 184 tresek. Pokud každá měla 2kg, tak nachytali skoro 4 metráky ryb. Byli na vodě 4 hodiny, tj. chytli za hodinu 45 ryb, to je skoro každou minutu jednu. Jenže chytání je jedna věc a filetování druhá. Jak dlouho chytali, tak dvakrát tak dlouho filetovali. My už jsme byli doma z dalšího lovu a kluci pořád v kuchárně. Pochopili, že všeho s mírou a od té doby lovili jen tak, aby s tím neměli moc práce.

To bylo jednou jedinkrát, kdy jsem zažil tresčí invazi. Chudák Smyk se ten den rozhodl, že pojedete navštívit jiný fjord a přijel právě když Spešováci dokončovali vykládání ryb. Když to viděl na nic nečekal, skočil do lodi a hurá do Tresčí zátoky. Chytil taky, ale už ne tolik. Bylo mě ho trochu líto, protože pokud si někdo zaslouží zažít krásný rybářský zážitek, tak je to Smyk, rybář tělem i duší.

Treska tmavá a mladý rybář. Ladík občas chytne i kapitální úlovek, ale na pohár ještě nedosáhl. Snad mu to vyjde až budu v rybářském důchodu.

Lov na pírka

Nádherný zážitek nám jindy připravily malé černošky. Byli jsme na podzim s Pelcou, Zdenkem a se Zojou a jako každý podzim bylo ryb méně než na jaře. Společně s námi tam byla cestovka ze Strážnice a ti chudáci pilkrovali s kilovými pilkry jen se prášilo a nic. My jsem popojížděli v první zátoce napravo, oni stáli uprostřed fjordu. Zoja, která pořád něco zkouší nasadila pírka, což jsem do té doby nikdy nezkusil. A za chvíli měla černou tresku okolo 40 cm. Nic moc velká, ale po létě krásně tlustá. Když za chvíli chytla další, neodolal Zdenek a nasadil pírka taky. A chytl. To už jsme s Pelcou nevydrželi, vylovili z krabiček pírka a na každé udici tak byl malý pilkr na nad ním tři nebo čtyři pírka. A pak to začalo, záběr, záběr, záběr. Tresky se na pírka věšely jako při hromadné sebevraždě a rekordmanem se stal Zdenek, který na tři náhozy chytil deset ryb. Nachytali jsme plnou bednu, v přístavu vyfiletovali (tedy Zdenek a Zoja, my s Pelcou jsme byli sáčkovači) a hned jako správní masaři jsme vyrazili znovu a opět stejně. Tresky brali, padali z návazců nebo byli uloženy do bedny a vládla naprostá pohoda. I nekuřák Pelca si zapálil a zdálo se, že je spokojen. Filet bylo přes deset kilo. Při filetování na nás z cestovky pohlíželi jako na masové vrahy, ale na ty jejich óbrpilkry ty malé tresky zabrat nemohly. Byl tam s nimi jedna babička, která se osmělila a přišla se zeptat jako to chytáme „Ti naši ogaři mě vláčijú po mořu, z pilkrů mám ruky jak opica a nemůžu nich chytnúť“ I zželelo se rybářům babičky a vzali jsme ji s sebou na moře, jak rádi jsme si jeli zachytat, když jsem to pak nemuseli filetovat. A bylo to stejné, pírka byly účinné, tresky neodpluly a tak jsme jich za dvě hodiny měli zase plnou bednu. Babička si je vzala a byla v sedmém nebi. Ten den jsme my čtyři společně chytli 110 tresek, všechno jedna sorta kolem čtyřicítky. Možná byly trochu menší, ale pstruh v této velikosti by byl kabrnák a filety z nich byly ideální. Zdenek dosáhl skvělého času, za dvacet vteřin byla treska vyfiletovaná a jak nemám moc rád ryby, tak večere z nich byla to nejlepší, co jsem z tresek jedl.

Průměrný úlovek. Stůl má tak 60 cm a ryby z něj přechuhují. Ty menší se zcela běžně chytají na pířka.

Večer sedíme venku před chatou, držíme siestu a sprádáme plány na druhý den. Jeden cestovkář už to nevydržel a přišel s prosbou, abychom mu řekli, jak a na co chytáme. Už už jsem mu to chtěl říct, když Pelca projevil obchodního ducha „To není jen tak, tady se dozvíš všechno co chceš, ale dones fernet, bez něj nemůžeme mluvit“. Protože naše vlastní zásoby byly nenávratně už třetí den pryč, hodili do sebe se Zdenkem přinesené panáky a žádostivě se dívali na láhev fernetu, kterou cestovkář třímal. Nikdo nic neříkal tak zase nalil a situace se opakovala, láhev poloprázdná, panáky vypité a ticho. Tak se jim podařilo vymámit z něj celou flašku a teprve pak jsme mu řekli ať pilkry hodí do prdele a dá si tam twistra nebo pířka. Jak to s nimi dopadlo nevím, protože rozpití rybáři vyrazili na průzkum a vrátili se s lahví slivovice a několika pivy a mezi sebou si sdělovali své osobní zkušenosti tak dlouho, dokud nebyli oba na mol. Vyšel jsem kolem třetí ráno z chatky (druhý den ráno jsme odjížděli), na schůdkách filosofoval Zdenek s Pelcou, který chrápal s hlavou na stole. Oba

jsem probral, ať jsou alespoň na chvíli spát, ale zapomněl jsem, že Pelca (byli jsme ve velké chatce) spí navrchu v podkroví. Když jsem přišel do chatky ležel zhroucený pod schody a strašně se smál. Je to v podstatě veselý člověk, protože se smál celou dobu, co jsem ho za prdel vystrkoval nahoru do schodů a jakmile ke čtvrté ranní dosáhl vrcholu, zřítíl se na podestě a začal chrápat. Probral se až v Berkáku a mermomocí chtěl jet zpět, že se zapomněl sbalit. Jeho věci sbalila Zoja, takže poplach byl odvolán, ale do Osla s Pelcou nebyla řeč, protože nikde po cestě neměl možnost vyrovnat hladinu alkoholu a krutě trpěl.

Laděk a Boris. Kluci dělají na lodi jen bordel, ale ryby jim jdou. Návrat z nočního lovu. Škoda, že nemáme fotku jak vypadli, když to všechno vykuchali.

Makrely

Když do fjordu najedou makrely je to zpočátku zážitek. Makrela je ukrutný bojovník a na udici je to jedna z nejbojovnějších ryb. Pokud má 50 cm, je to zážitek. Jenže jak najedou do fjordu, sežerou všechno co spadne do vody. Jeden podzim jsme zažili tak ukrutnou invazi, že twistr ani pilkr neměl naději dopadnout na dno, protože ho hned chňapla nějaká makrela. Byli jsme zoufalí a pořád jme chtěli nějaké tresky, ale na udici vždy jen makrela. Jirka Mitáš ale objevil v Tresčí zátocce „kaloušek“, kde chytil pár černých tresek. Zkoušeli jsme to hned vedle něj, ale jen makrely. Muselo se chytat přesně na místě v rozmezí 20x20m a tam se nějaká treska chytla. O kousek dál to bylo přes makrely beznadějně. Dozvěděl se to celý kemp a druhý den na tom malém prostoru kroužilo deset loděk jedna přes druhou. Zoja vymyslela, že se tam musíme střídat a tak jsme ustanovili posádky, přidělili časy a jelo se na etapy. To byly galeje, protože se někdy muselo vstávat ve čtyři ráno a po dalších čtyřech hodinách jsme měli v lodi pět, maximálně deset tresek. A za chvíli nanovo. Přitom, kdo si chtěl zachytat popojel o kousek dál a bavil se s makrelama.

Jeden večer jsme se rozhodli, že si uděláme makrely na roštu. Lenka vymyslela česnekovou pastašutu, kterou makrely potírala a upečené na dřevěném uhlí byly docela jedlé. Vyjeli jsme s Borisem a Prokleškou nacytat makrely k večeri a jeli jsme jen k loďce. Oba měli pírká, nahodili a už táhli dvě nebo tři makrely. Já jsem jen seděl a odepínal je a házel do bedny. A pořád dokola. Jeden vezl makrely do přístavu, tj. ke mně abych je odepnul a druhý nahodil, než jsem všechny vyprostil, už tam byly další a další a další. Žádný z nich nechtěl jet pryč a tak jsme měli makrel pro pionýrský tábor. Ve fjordu jich musely být milióny.

Ztroskotání

Moře je nádherné, ale zrádné. Mnohokrát se stalo, že během malé chvilky se klidné hladiny zvedly vlnky a pak vlny a místo na ryby jsme mazali domů. Já s Pelcou máme z moře největší strach. Jakmile se objeví bílé hřebínky už bychom jeli domů. Kupodivu Dub ač nejmenší, takový strach nemá. Asi umí plavat. Jakmile se začne špička lodi houpat, je to pro Pelcu náznak, že by se mělo s rybolovem končit, protože jak pravil „hópat jsem se moh doma na větví a nemusel sem jezdit až sem“. Jednou nás zastihly zcela nepřipravené obrovské vlny, byl jsem zrovna s Mirkou a Zojou u loďky a tak tak jsme dojeli ten kousek do přístavu. Za námi jel Svoboda a když nás vlna vynesla na hřeben, krásně jsem ho viděl, jak se snaží bez úhony dojet domů. Když jsme ale spadli na dno vlny, byla kolem nás jen voda a vidět nebylo vůbec nic. Teprve v přístavu jsem zjišťoval kdo kde je, protože moře bylo opravdu rozbouřené a ke své hrůze jsem zjistil, že Pelca je se Zdenálem, Dubem a starým Staníkem na moři. Standa zvyklý z Mušova by to zvládl, ale pro Pelcu to nebyla větev na zahradě, ale Prátr ve Vídni. Z vyprávění pak vím, že jedna z vln jim vyhodila motor do lodi a že se bez motoru zmítali na volném moři a Pelca prý se začal modlit. Starej Standa nevzrušeně nahazoval a chytal ryby dál, což jej pasovalo na rybářskou jedničku, protože ani v ohrožení života nezapomněl, proč do Norska přijel.

Stejně vlny nahnaly Lađu na břeh a o kámen prorazil loď, takže klasicky ztroskotal jako Robinson, ale na rozdíl od něj měl mobil a tak volal SOS. Seděl jsem u Smyka, zvoní mobil a ve sluchátku se ozval Laďa „Sedíme na břehu, loď v háji, musíš pro nás přijet“. Na moři vlny jak mrakodrap a ve mně malá dušička. Jak tam dojedu? Probral jsem to se Smykem a s Milošem Svobodou a oba ihned vyskočili, že se jede. Říkám jim „neblbněte“, ale jako by hrách na stěnu házel. Abych nevypadal jak Matěj, vyrazil jsem taky, protože co bych neudělal pro kamaráda. Svoboda sám v lodi, my se Smykem ve druhé a hurá do vln. Svoboda jel před námi a na každé vlně vyletěla špička lodi k nebi a s rachotem za vlnou spadla do vody. My se Smykem trochu míň, protože Smyk ve špici,

to je jak pět pytlů cementu. Z dálky na nás blikla Laďův oheň na břehu. Už jsem se viděl jak je třesoucí se zachraňuji a stávám se hrdinou. Chudáci ubozí, kolik museli prožít strachu? Jenže, když jsme přijeli blíž, všichni trosečníci v poklidu sedí u ohně, nad ohněm se peče treska a z lahve se popíjí grog.

Petřík peče rybu. Ani ztroskotání mu neubrало chuť k jídlu.

Prostě pohoda. „Musíš počkat, až se dopeče ryba, protože Petřík má hlad“ pravila Milena, která se tvářila jako by se nic nestalo. Tak jsme tam na vlnách balancovali než parchant dopek tresku a potom jsme vzali trosečníky a už na klidnějším moři jsme je vezli zpět. Mezitím dorazila i Zdenálova loď, vzala do vleku Laďův vrak a vyrazila s námi. Jenže Laďova loď měla ve dne obrovskou díru a během chvilky se potápěla, což Zdenkovi bránilo v rychlejší jízdě, ale nakonec vše dobře dopadlo a dojeli jsme do přístavu. Jako obvykle velká oslava, vypilo se co bylo a druhý den ráno Johan za 400 NOK loď opravil a jezdilo se dál.

Jídlo

V počátcích našich cest bylo jídlo zcela podružné. Většinou šlo o domácí zavařené polotovary, ohřáté během chvilky, aby nebylo moc velké zdržení a mohlo se jet znovu na ryby. Postupem času a zejména příjezdem Zdenka Ondry dostalo i jídlo nový rozměr. Začaly se vozit jen polotovary, připravované na místě a stolování se začalo podobat domácím nedělním obědům. K tomu přispěl taky Pelca, protože ten sice jí všechno, ale jak je z domu zvyklý na samé dobroty, tak s chlebem se nespokojí. Když jsem byli v Norsku sami se Zdenkem a Pelcou, tak Zdenek převzal úlohu Zoji a vařil. Slíbil nám křenovou omáčku s uzeným a vzal si na to sanitární den, takže na rybách jsme byli s Pelcou sami dva, už se nepamatuji zda ryby braly nebo ne, protože jsem se celou cestu těšil, jak si v chatě dám křenovku s knedlíkem. Jedeme zpět a sliny se sbíhají. Přistáli jsem v přístavu, vyložili bedny a spěchali do chatky. Už z dálky se mě zdálo, že vše není jak má být. Chatka otevřená, Zdenek nikde a u stolu před chatou někdo cizí. Přidávám do kroku, Pelca sotva stačí a jímá mě zlé tušení. Skutečně. U stolu sedí Laďa s Pavlišem, kteří přijeli na pár dnů, huby nadité knedlíkama, mastné od uzenýho a úsměv na tváři. Snad si mysleli, že je budeme po dlouhé cestě vítat, ale naše první cesta vedla do chaty, kde se všechno potvrdilo, prázdné hrnce, na stole chleba s máslem. Hajzli. Zkažená dovolená.

Protože Zdenek nám pořád vařil, rozhodli jsem se, že s Pelcou jeden den uvaříme my. Byl podzim, rostly houby a tak jsem vyrazili nasbírat hříbky a našim cílem bylo udělat smažené hlavičky. Houby, to je v Norsku samostatná kapitola, když rostou, je jich skutečně dostatek a rostou i v dědině a v kempu. Pro Pelcu to je ale pořád málo. Chvilku jsme šli nahoru nad fjord a podél cesty sem tam hříbek. „To je hovno, samej hříbek, kdyby tak byl janek“. Jdeme dál a ejhle, janek.. Za chvíli druhý, třetí. „To je na hovno, pořád po jednom, kdyby tak byl plac s dvanácti jankama“. A na mýtině pod břízkou sedí vedle sebe patnáct janků. To čučel. Jenže pak jsme měli hříbků jak hnoje a co s tím? Vzali jsme je do chaty, očistili a nakrájeli. Vařit s Pelcou je zážitek, první co

udělá je, že ke všemu čichá. U hub se to dá pochopit, ale čichat k soli nebo k mouce mě připadá divný. Kdybysme měli s sebou čikuli, tak se během pobytu stal závislákem. Nasmažili jsem tolik hlaviček, že jsme je jedli dva dny.

Výtečným a rychlým jídlem jsou polévky. Zdenek umí (Lenka a Zoja taky) výborné a udělal nám s Pelcou kotlety zeleninové s houbama. Výtečná. Pelca musí polívku ještě vařící, jinak prý nestojí za nic a tak se dal první do jídla a my s doktorem hned po něm. Sedíme a jíme a pořád kolem nás „flus, flus“ a „ťuk, ťuk“. Dívám se jestli jsme nezapomněli vypnout vařič, zda nekape voda, ale nic. Za chvíli ale vidím Pelcu, jak s hubou plnou polívky něco převaluje po jazykem a najednou „flus“ a „ťuk“. Pelca vyplivoval hrášky z polívky jeden za druhým, jako by očekával příchod Jánošíka. „Já ty kulatý hajzly nemůžu ani cejtit, kdybych je polk, tak se poblíju“ A bylo po záhadě.

Laďa s Lenkou vyrazili do Norska jednou o trochu dříve a stavili se ve Švédsku na štikách. Byli nadšení a od průvodce pro nás koupili losí maso. Nebylo ho moc, ale deset stejků jsme nakrájeli a naložili a odpoledne jsme je pěkně usmažili. Zoja záhadným způsobem udělala pečené brambory a před chatou jsme prostřeli tabuli jako v Hiltonu. Musím uznat, že tak dobré stejky jsem dlouho nejedl. Na rozdíl od losího salámu, který jsme s Pelcou zakoupili v místním kvelbu a byl tak hnusný, že skončil po právu v moři. Ten můj, Pelce i Zdenál ho snědli.

Sledí sekaná

Pršelo jen se lilo. Už to trvalo dva dny a na moře se nedalo vyjet. To se v Norsku stává zejména na podzim. Seděli jsem s ženskýma v chatkách a vedle nás Lađa. Co dělat? Nebe nevypadalo, že by mělo přestat, do fjordu nebylo přes mlhu vidět. Nic moc. Slováci chodili na kameny chytat platýse a někoho napadlo, že bychom to mohli taky zkusit. Bylo rozhodnuto. Ale chytat na udici to se nám nezdálo, protože tehdy s námi nebyl Libas, aby tento způsob lovu propagoval a vymysleli jsme, že vyrobíme návazec na ulovení nejméně dvaceti ryb najednou. Lađa sehnal pletenku, holky vyprázdnili pytel od cibule a výroba začala. Na pletenku jsem navázali jiggové hlavičky asi po třiceti centimetrech, do pytle od cibule jsme naskládali kamení, nahoru uvázali petflašku, pytel navázali na konec pletenky a měli jsme návazec jak od Rapaly. Johan měl v sítích několik sledů, které jsme vzali, nakrájeli na kousky a vydali se na lov. Vypadá to jednoduše, ale celá příprava nám zabrala půl dne.

Řídím a ač se to nezdá, je silný vítr. Lađa pokládá ladnými pohyby návnady do vody a Zoja vše pečlivě sleduje. Za chvíli nastane katastrofa.

Vítr jak hrom, vlny jak dům, ale nic nevadí, jde se na to. Nasedáme s Laďou do loďky, návazec opatrně ukládáme na dno a hledáme nejvhodnější místo. Protože byly ty vlny tak nejvhodnější místo bylo hned u přístavu. Mirka konec pletenky uvázala na břízku, já mistrně pomalu zpětným chodem odplouvám s loďkou a Laďa napichuje na háčky kousky sledů. Problém byl, že nestačil tempu lodi a tak ve snaze žádný háček nevynechat měl čas od času háček v prstu. To vždycky zařval, já zařadil chod do předu a návazec byl volný a mohl pokračovat. První problém se objevil ve chvíli, kdy se šňůra od břízku urvala. Všechno smotat, znovu navázat na strom a znovu pomalu chystat návazec. Zase to nevypadá nijak složitě, ale mastili jsme to tam aspoň dvě hodiny.

Všechno vypadalo nadějně, v duchu už jsme sbírali platýzy jako jahody, jenže osud byl proti nám. Mohlo chybět tak posledních pět háčků, když Laďa opět nestačil napichovat a musel jsem popojet dopředu, abych mu pomohl. Napíchnuto a můžeme opět pomalu couvat a napínat návazec. Vtom jedna větší vlna stočila loďku na bok a přes všechno mé umění se s ní nedalo ve větru nic dělat. Snažil jsem se udržet směr jízdy, ale nešťastnou náhodou se pletenka dostala do motoru. Opět vlna, trochu jsem přidal, abych všechno vyrovnal a to byla chyba. Pletenka se utrhla, navíjela se na motor a jiggové hlavičky cinkaly o motor jak Loretánské zvonky. Vzduchem létaly kousky sledů a než by se člověk nadál, bylo všechno v motoru. Příprava na celý den a jedna jediná jezdecká chyba a konec nadějí. Sledí nasekaní jak na sekanou na dně, pletenka i s hlavičkama v motoru a na břehu se mohla Mirka přetrhnout smíchy.

Můj největší záběh

Jednou jsme s Lenkou a se Zojou měli problém s motorem. Sedíme na moři a chystáme se pádlovat, když kolem projížděla větší loď, norský kapitán si našich problému všiml a jak je na moři zvykem hned přišel na pomoc. Odtáhl nás do přístavu a jel dál. Odpoledne, když se vrátil jsem mu dal pleskačku vodky a on byl neuvěřitelně nadšen. Pořád opakoval „to je pro mne, to je pro mne?“. Tak jsme poznali Ivana. Mladý Nor, co si jezdí do Snillfjordu každý víkend zarybařit i s rodinou. Od té doby se pravidelně potkáváme, já mu dovezu pleskačku, on se pořád diví „to je pro mne, to je pro mne?“ a na vodě se zdálky zdravíme.

Seděli jsme s Pelcou a se Zdenálem na konci první zátoky, chytáme a vykládáme, když v tom k nám přijel Ivan a něco nám naznačoval. On umí jen norský, my jen česky, takže to byl nádherný rozhovor. Pak nám ukázal kapitální tresku aby nám dodal naděje a vyrazil opět na moře. Nikdo jsme si nevšimli, že během našeho plodného hovoru se můj twistr zachytil za lano na Ivanově lodi. Jak vyrazil na moře prut se ohnul a brzda začala svištět. Mávali jsme něj ať zastaví, ale on v domnění, že mu máváme na rozloučenou zamával taky a pořádně to osolil. Vypadalo to, že brzda se zavaří jak kvílela a během deseti vteřin jsem byl bez poloviny vlasce. Nezbylo, než to utrhnout a doma opět navázat.

Lososi

Není to často, ale občas se ve Snillfjordu chytne i losos. Na vláčení, zejména u přístavu se chytají menší kusy tak do 50 cm, zejména na podzim. Byli jsme na podzim s Ladou a Lenkou a já se Zojou. Jezdíme kolem velkých skal za Tresčí zátokou a protože jsem to na vlastní oči neviděl, nechám to vyprávět Ladu:

"Skoro poledne, na celý fjord svítí sluníčko a my lačně vyhledáváme malá místačka se stínem. Je tam. V našem rožku u skály. Osádka je příjemná (já, Lenka a Ladik), nikdo moc nezlobí až na posledně jmenovaného, který jak to dlouho „nejde“ vymýšlí voloviny. A to zejména ani ne tak v rybolovné technice jako v ložné technice :) Takže probíhá ukotvení za kovový hák co tam leze ze skály a pohled na sluníčko jak bude ještě dlouho trvat než nás z tohoto krásného místa opět vyžene. Bude to asi za chvíli ale i těch dvacet minut (odborný odhad) co prožijeme ve stínu si chceme užít. Ladika moc spouštění nebaví a tak to prohazuje kolem lodi ale nejvíce podél skály napravo. Po chvíli i Lenku spouštění unaví a nechá twistra jen tak pohupovat asi tak dva metry pod loďkou. Kouříme, povídáme a nadáváme že bychom rádi zapili nějakou rybu, nebo alespoň záběr. „ Hele podívej mě za tím něco velkého jede !! „ Ladikovi se po několika hodech podařilo vyprovokovat k průzkumu twistra opravdu nějakou větší rybu. V poslední chvíli jsem ji zahlédl jak zajíždí pod loď. Voda byla čistá, prosvícená sluníčkem, ryba byla opravdu pěkně vidět. Polak. Nic jiného mě v té chvíli nenapadlo. Škoda, je pryč, pomysleli jsme si my kluci a Lenka byla nakrknutá že ji neviděla. Všechno to proběhlo v pár , snad dvou, tří vteřinách. „Hele mám záběr, tady pod loďkou !!!“ Lenčina twistru, který doslova koupala metr pod lodí si všimla projíždějící ryba, kterou před pár okamžiky vylákal Ladik od skály, zřejmě z nějakého výklenku!!! Záběr to snad ani nebyl, jednoduše ryba v plné rychlosti vzala nástrahu a ujížděla do fjordu - pryč od našeho kotviště ! Naviják našťěstí připraven na podobný výpad „hrčel“ jako dobře namazaný stroj. Ryba ujížděla tak dva metry pod vodou a my stále nevěděli co je to za bojovníka. Jako by ryba chtěla dát odpověď našim otázkám, rozhodla se po asi dvaceti metrech

divoké jízdy, že se mám ukáze v plné kráse. Vyskočila asi metr nad hladinu!!! Losos!!! Krásný!!! Zatřepal ocasní ploutví a hurá zpět do boje ! Nádherný zapas. Lenka měla opravdové štěstí, že na ni letos vyšel dobrý naviják. Nádherně spolupracovali všichni tři. Lena, prut i naviják. Chtělo by se skoro říct, že losos neměl šanci, ale tak tomu zdaleka nebylo. Lence se podařilo zdolat jeho první výpad a postupně ho přitáhla k lodi. Losos ale ještě zdaleka udolán nebyl a tak znova pryč od loďky, a takto ještě dvakrát. Koukal jsem na to jako oparený, asi i s otevřenou pusou a strašně držel palce aby se nám podařil definitivně zdolat. (místo toho abych fotil...). Už mu došly síly. Dojíždí vyčerpán k boku lodi a vjíždí do připraveného podběráku. Je náš !!! Nádherný krasavec 72 cm dlouhý a vážící lehounce přes 4 kila !! Na poměry ve Snillfjordu výjimečný kus a je u nás v loďce. Balíme to a jedeme se chlubit !! :) :) Po cestě ještě doznívá nádherný zážitek a já mám pocit že i když jsem tuto krásnou rybu nechytil, prožil jsem právě jeden z nejkrásnějších rybářských zážitků vůbec.“

Krásný losos ulovený na twistra u skal za Tresčí zátokou. Lenka zatím v tomto druhu ryb jasně vede a naše jediná naděje je mrazák u Johana.

Zoja nemluvila, seděla a zuřivě nahazovala, protože lososa chtěla taky. A moc! Jezdíme, chytáme tresky, ale moc radosti v tom není. I když jsou pěkné, tak losos to přece jen není. Končíme, přijíždíme ke kamenům, kde z tradice máme poslední tři hody. Nahodím, Zoja taky. Já nechávám návnadu volně padat pod loď a zapaluju si. Zoja vláčí po povrchu a najednou prudce zasekává. A před lodí z vody vyskakuje losos. Třepe se a chce se vyvlíknout. Zoja stáčí, prut je ohnutý jak břízka ve větru a já v duchu chválím Pánaboha, protože budu mít v chatce aspoň klid. Sleduju Zoju jak se snaží a za ty roky jí to jde celkem pěkně. Chvilku nechá rybu řídit přes brzdu a jakmile trochu povolí přitahuje. Dmu se pýchou, co jsem ji naučil. Jenže ouha! Úplně jsme zapomněl na svou udici, ani jsme nepřeklapl a twistr je neznámo kde. Respektive, je známo kde je, protože se houpá zachycený na Zojině udici a nezadržitelně se se stahováním blíží k prvnímu očku. Jak jsme se nechali volně unášet proudem a já sledoval boj, loďka se několikrát otočila i s mým vlascem, který se zamotal do vlásku Zoji a chuchvalec byl na světě. Tam jsme poznal, koho jsme si vzal „Co to děláš!, Okamžitě to dej pryč“. Jenže jak, když to bylo několikrát propletené. Twistr se už zachytil za první očko u Zojině udice a dál nešlo navíjet. „JežíšiKriste, běda jak mě upadne“. Pohledy, které na mě vrhala jsem ještě neviděl. „Dělej něco!“. Musel jsem ji konejšit jak malý děčko „Neboj se, když upadne, tak ti zůstane pěkný zážitek z boje“. To jsem si dal „Jak upadne?, já ho chci! Dělej něco!“ Tak neječela ani Viktorka u splavu. Tak jsem vždycky rukou sesunul vlásek od očka, Zoja něco navinula, pak zas já rozplétal, zase navinula a mezitím losos několikrát vyskočil, aby se podíval, jací volí ho tam mordují. Nakonec už toho měl taky dost a když ho Zoja přitáhla k lodi, už ani nebojoval, jen trpně očekával věci příští. Podebral jsem ho. „Mám ho!“. Radost v čisté podobě. Nebyl sice tak velký jak Lenčín, ale svých 65 cm měl a na nás zvyklé na pstruhy ze Svatky to byl kapitální úlovek. Všechno zapomenuto, vše odpuštěno. Tak se v jeden den chytli dva nádherní lososi.

Úhoři a platýsi

Ježdím do Norska už hodně dlouho, ale o tom, jak se chytají platýsi a úhoři mě poučil až Dub. Kdysi si koupil feeder a bez něj neudělá ani ránu Jakmile jsme skončili na moři, hned vyfiletoval, hodil do sebe něco jídla hurá na kameny. Feeder s sebou, na háček kus masa a prásk to do moře. Napřed jsme ho nebrali vážně, ale když odpoledne přinesl z kamenů několik platýsů, začali jsme tušit, že by i na tomto způsobu lovu mohlo něco být. Napodruhé zase něco přinesl a tak další den už bal na kamenech les udic a všichni jsme „na těžko“ lovili jak o závod. Zničeho nic záběr, zásek a na udici byl k velkému překvapení všech úhoř. Nic moc 50 – 60 cm, ale byl to klasický „říční“ úhoř. A v moři. Asi pendloval od vtoku řeky do moře a kolem a dal si říct. Nakonec jsme jich nachytali, hlavně Libas, několik. Vykuchal je, smotal jak špagát a zamrazil do bedny. Jednou je donesl uzené k rybníku a musím říct, že to bylo výtečné. Vyudil i několik makrel, ale úhoři to vyhráli jasně na celé čáře. Platýsi z kamenů měli okolo 30 cm a když dosahovali půl kila tak to bylo moc. Žádného většího se nám ulovit nepodařilo.

Pro nás starší, nejsou kameny nijak přitažlivé, protože když přijedeme z moře, musíme si aspoň chvíli odpočinout, ale mladík Libas nedá rybám ani chvílku pokoj a lítá z loďky na kameny a z kamenů do loďky a využívá každou chvíličku k lovu. Přesto má největší platýse naše posádka. Spouštěli jsme na zadní hraně tresčí zátoky, když Zoja měla nádherný záběr, po kterém následovalo hrčení brzdy a bylo vidět, že na udici je pěkná ryba. Tipovali jsme to chvíli na polaka chvíli na obecku, ale nakonec Zoja vytáhla platýse 72 cm, váha okolo 3kg. To byl šok. V životě jsme před tím tak velkého platýse ani nezahlédli, ani Johan nás o takovém úlovku neinformoval, takže jsme byli hodně překvapení. Bylo slunečné počasí, klidná voda. Jakmile jsme se k tomu místu jen přiblížili, už jsme tam museli spouštět. Zoja nedala jinak, prostě to místo pasovala na nejlepší flek v celém fjordu. Za dva dny na to, jedeme tresčí zátokou, je slunečné počasí, klidná voda. „To je jak když jsme chytla toho platýse, musíme si tady spustit“. Spouštíme,

já nic A Zoja záběr, dice prohnutá, ale jen chvíli a povoluje a ryba je pryč. Mirka se dívá přes bok lodi a volá „platýs, ve vodě je platýs“, a protože je pořád připravená, hned tam spouští twistra. Najednou asi v hloubce 15 m záběr, udice se prohla a ryba začala táhnout. Tupý tah, bez výpadů, ale hodně silný. Je vidět, že to Mirce činí fyzické problémy rybu zdolat. Statečně bojuje a po dost dlouhé době se najednou pod lodí v hloubce cca 8m (v Norsku je za slunečného počasí vidět hodně hluboko) platýs jak hovado. Jak jde vodou naplocho má dost silný odpor, ale pomalu se blíží k hladině. Chystám podběrák, platýs už jen leží, podebírám, ale chyba. Platýs je širší jak podběrák. Snažím se ho vměstnat dovnitř, ale jako by něco tužil, najednou se napruží a z podběráku krásným plavným skokem vyskakuje a tradá dolů na dno. Bez jakékoliv možnosti ho zastavit sjede dolů a zalehne. Takže znovu. Táhnout, navinout, táhnout, navinout. Ryba nijak neútočí, jen tupě vzdoruje, ale odpor je to velký. Deset minut a platýs je na hladině. Zkusím ho podebrat od hlavy, ale jakmile je v podběráku, tedy skoro v něm, protože se do něj nevejde, jako zkušený artista předvede nádherný výskok, vyprostí se a tradá pryč. Brzda sviští, ale dokud nedosáhne platýs dna, tak není šance ho zastavit. Tak potřetí a znovu, táhnout, navinout, táhnout, navinout, podběrák, výskok a zpátky do moře. To už je na Mirku moc, je vidět, že jí došly síly a tak mě dává prut, abych ho vybojoval. Musím potvrdit, že pohnout s ním je velká námaha. A dosmýkat ho k hladině je vysilující. Tentokrát má podběrák Mirka, ale už jak ho vzala do ruky, ne za tyč, ale jako koš na brambory tuším, že to nedopadne dobře. A taky že ne. Jakmile rybu podběrák pošimral na břichu, nahrbí se, vymrští a jede zpátky dolů. Takže popáté. Musel být nějak abnormálně dobře seklý, protože po celou dobu twistr drží ani se nehne. Začínám navíjet, když vidím, že vedle nás jsou Slováci a se zájmem pozorují co to děláme. „Vezmitě naň ho hák“ radili. Jenže kde vzít hák. Snažím se platýse podruhé zvednout ode dna a divím se, že Mirka to zvládla celkem třikrát, protože to je pěkná dřina. „Čakajte, už ideme“, jedou k nám Slováci. Ryba je zase u hladiny a v klidu čeká na podběrák, aby bez jakéhokoliv náznaku, že jí ubývají síly opět vyskočila a jela

domů. Ale Slováci jsou machři, mají hák. Sice rezavý, ale hák. „Tni ho do hlavy“ radí jeden druhému. „Do hlavy nie, do brucha“ radí i ten třetí. Nejodvážnější z nich se vyklonil z lodi a jakmile platýs natočil k němu bílým břichem, vyrazil, zasekl mu hák do břicha a prudkým trhnutím ho hodil do lodi. Hurá, sláva. Máme ho. Odborník hákař, který vypadal na zkušeného lovce, ztratil trochu z renomé, když platýse zabíjel deseti mírnými ranami tloukem do zad, jakoby klepal řízky. Když platýs pořád poskakoval, došlo mu to a ráznou ranou do hlavy ho zabil. Pak nám ho podal do lodi a byl to kapitální kus. 95 cm a 8,5 kg. Náš největší a Mírčina životní ryba. Na tom samém místě pak Libor za odměnu, že pro nás platýse objevil, chytil ještě jednoho 75 cm a asi 4 kg.

Dobře vyfiletovat tresku je umění. Zdenek dosáhl neuvěřitelného času 18-ti vteřin, což je Snillfjordský a možná i světový rekord. Laďa se naopak nedostal pod 1 minutu a ještě tam má kosti.

Pohár

Nevím který rok, ale asi před pěti lety jsme zavedli každoroční souboj o pohár Snillfjordu. Soutěží se o nejdelší ulovenou rybu. Hned první rok jsme po zásluze vyhrál, už ani nevím s jakou rybou. Jeden rok vyhrála paní Smyková s černou treskou (to když nám vychytali místo U loďky). Jinak pohár každoročně vyhraje Miloš Svoboda, tedy až do roku 2008. Je záhadou, jak tento slabý rybář může dosáhnout opakovaně na tak cennou trofej. Jednou jsem byl přítomen jeho měření ryby a musím říct, že tak „pochtivě“ změřenou rybu jsme neviděl. Svinovací metr byl obtočen okolo ryby, pěkně po každém záhybu od hlavy přes ploutve až po ocas. Naměřil úctyhodných 78 cm. Když jsem rybu přeměřil klasickým způsobem měla nádherných 73 cm. To se mu ale říct nesmí, protože se hned nasere. A jelikož jezdí s Marcelou hlavně v noci a kuchá, když my spíme nebo jsme na vodě, musíme do poháru zahrnout výsledek, který nám nahlásí a pak už se s tím nedá nic dělat. Takovej je život. Marcela, ta mu potvrdí úplně všechno, takže i kdyby nahlásil 155 cm, bude tvrdit, že to tak bylo a hotovo. Přesto vyhrál třikrát za sebou, takže už jsem si myslel, že mu pohár zůstane natrvalo, ale letos se to zlomilo. Nechci spekulovat, že by to bylo tím, že s námi Miloš nejel, ale všichni jsme byli v psychické pohodě, když favorit odpadl. Na počátku dlouho vedl Laďa s obeckou 95 cm, ale Mira se svým platýsem dosáhla taky 95 cm a vypadalo to na remízu. Byl poslední večer, když jsme vyjeli na noční lov. Jedeme a ryby nic moc. Odliv byl poměrně silný, takže když jsme vypnuli motor, loďka jela na vlnách rychle směrem z fjordu ven. Sedíme a nahazujeme u pyramidy a twistry necháváme volně unášet někde dole v moři a vítr a vlny nás popohání, takže tak na přírodno vláčíme. Vyjeli jsme na konec skal nad rezavou skálou, kde je v části pozvolný kamenitý břeh plný řas, hloubka nebude větší jak 5m. Čekáme, kdy najedou tresky. V těchto místech – u skal – se chytají hlavně menší polaci a v kamenité části většinou nechytáme vůbec, protože to tam Zoja nemá ráda. Protože nic moc nejde, a vítr nás nese, necháváme nástrahy ve vodě. Občas někdo zachytí na dně

řasy, takže už chceme jet pryč do hlubší vody, když zachytnu za dno. Dvakrát zatáhnu a nic, budeme se muset vrátit. Zkusím to ještě jednou a dno povolilo. Táhnu, jde to ztěžka, asi má m řasy. Najednou to trochu cukne a zas nic, jen tupý tah jak od klacku. Pomalu přitahuju, vykládáme a čekáme až se vázka uvolní. Zase cuknutí. To už není samo sebou. Zpozorním, ale pořád jakoby se nic nedělo. Bezvládny taj ze dna a tak táhnu a navíjím a zase cuk, ale jen tak líně. Na to, že pod námi není žádná hloubka už to trvá dost dlouho. Relativně dlouho, protože nenavíjím ani dvě minuty. Jakmile se mě podařilo vytáhnout návnadu nějaké dva metry pod loď, zatáhne to intenzivně a dvakrát za sebou. Už je jasné, že to je ryba. Ale co to je. Zmocht to nemůžu, na to je moc těžké, ale brzda, kterou mám poměrně volně se ani nehne. Za další dvě minuty je to u hladiny. Nevěřím vlastním očím. Na vodě leží kráva s rybí hlavou. Úplně bezvládně a z huby jí vykukuje zelený twistr. Míra bere podběrák, ale do něj se vejde jen půlka ryby. Ta se ale nebrání, takže společnými silami ji dostaneme do lodi a je to skutečně kráva. Měří 112 cm a jak se později ukáže váží 11,80 kg. Hlava tvoří půlku těla. Pohár je náš. Celkově musím říct, že boj byl určité zklamání, žádné výpady, žádná jízda, jen tah a tah a vzdání se bez boje. Asi rybí sebevrah. Ale na to se historie neptá. Pohár konečně a po zásluze získal nejlepší rybář.

Je to určité zadostiučinění, protože loni vedl dlouho Miloš Svoboda (nakonec taky vyhrál) s obeckou 94 cm. Hledáme velké polaky u Polačích skal, ale o velké rybě si můžeme nechat zdát, všechno kolem 60 cm, maximálně 75 cm. Původně jsme chytali jen u skal, ale Laďa s Lenkou objevili, že polaci jsou i před skalami v místech od zátoky s parníkem k Polačím skalám. Jedeme tedy na začátek a od zátoky vláčíme. První skalky končí hranou, od které se vytváří malá zátoka, pořád lemována malými skalkami. Jsme asi 50 m od hrany, návnady mohou být někde právě na hraně, když přichází poměrně razantní záběr. Zasekávám a najednou to začalo. Brzda sviští hned od záseku, skoro nemám šanci to zastavit. To je nezvyklé, protože polak nejprve jde poměrně klidně a boj začíná ve chvíli, kdy se dostane z hloubky trochu nahoru. Ale tady ne, hned jízda. Po několika metrech přitahuju brzdu a podaří

se mě rybu otočit.. Přitahuju, ale odpor je velice silný. Natočím tak patnáct metrů a jízda zpět. Bez šance na jakékoliv zastavení. Takovou rybu jsme na udici doposud nikdy neměl. Zase zastavila, přitahuju, to už v lodi stojím, protože to jde hodně ztěžka, ale jde to, ryba kousek přijede, pak za to vezme a zase odvine vše co jsem navinul. Trvá to už skoro patnáct minut a je jisté, že to bude mamlas. „Pohár je náš“, stojím a vítězně se nasmívám. Ryba zabrala a zase jede pryč, naprostá bezmoc, protože brzdu už dotáhnout nejde a tahem se zastavit nedá. Prostě „paní ryba“. Najednou lup, tah je pryč, vlasec jde úplně volně a z vody vytahuju zcela nepoškozený twistr, háček v pořádku, nikde žádný problém. Pýcha předchází pád. Už jsem se radoval z poháru a bylo to předčasné. Ne, že by mě to nemrzelo, ale zas taková tragedie to není, měl jsem nádherný zážitek z velké ryby na udici a Miloš si nakonec ten pohár taky zaslouží. O té doby tam jezdím jak můžu, chytli jsme podél skalek poměrně dost polaků, ale žádný obr zatím nic. Pořád tam na nás čeká.

Zdání klame. I když se „Posrané skály“ opticky jeví jako ideální místo, málokdy se u nich něco chytne. Přesto to dennodenně zkoušíme. V pozadí je vidět hrana zátoky, kde naopak ryby jsou.

Pelca

Můj drahý přítel Pelca. On se stal hlavním podnětem proč napsat tyto vzpomínky, protože si myslím, že jinak by o něm nikdo nic nenapsal. Chodili jsem spolu do školy a v mládí strávili mnoho společného času pijatikou. Vzpomínám si jak jsme byli jednou spolu na rybách na Svratce. Vláčím mrtvou rybkou a vázka. Zabral jsem abych rybkou uvolnil a nic, zaberu víc, rybka vystřelí z vody a letí na mě, instinktivně jsem uhnul, ale Pelca za mnou nikoliv, tupý náraz, „au“. Otočím se a Pelca má trojhák v hlavě a u ucha se mu houpe mrtvá rybka. „Vytáhni to, zaber“ nabádá mě. Lomcuju trojháčkem, tahám, Pelca skučí. Ale bohužel. Trojhák drží v kosti a nejde ven. A tak kráčíme společně přes louky, na udici Pelca, rybu u ucha jak náušnici a pořád běduje „Jen ať nás nikdo nevidí, to bysme byli v ortelu“. Budíme Zoju a ta musela skalpelem vyoperovat trojhák, Pelca to zapil a už jsme na ryby nešli. To byl můj první rybářský zážitek s ním. Pak jsem odjel do školy a naše kontakty byly jen občasné až jsme jednou zjistil, že se Pelca dal k rybářům a chodí na rybník. Od té doby tam skoro každou neděli sedíme a společně nic nechytáme. Protože jezdím do Norska a s Pelcou je zábava a je to dobrý člověk, pozval jsme ho jednou se Zdenkem aby jeli se mnou a bylo to úžasné. Od té doby jednou za dva roky jedeme na „chlapskou“ výpravu a přidal se k nám i Libas, Někdy Navrátilovi a naposled i Standa Pokorný. Tedy naprostá většina členů 1.RK Nedvědice. Letos bylo v plánu vyjet na jaře. Vše v plné přípravě a najednou telefon. Pelca: „Ty, Petře, poslouché, potřebuju s Tebou mluvit“. Jak tak začne není všechno v pořádku. Buď musí být doma kvůli králíkům, nebo musí do Dalčina nebo má deset jiných výmluv. „Seď doma, už tam jedu“, musím to zažehnat, protože Pelcu chci v Norsku mít. Přijedu a z něj to leze jak z chlupaté deky

„Ty, víš, já mám problém“

„Jaký?“

„Já asi nemůžu jet do Norska.“

„Proč?“

„Já mám problém, víš“

„Jaký?“

Nakonec jsem z něj problém, který žádným problémem nebyl vytáhl. Nepopisuju ho, protože šlo o jeho soukromou věc a není to pro pointu podstatné. Hučel jsem do něho, protože jsme měl za to, že problém lze elegantně vyřešit, ale on mlel svou.

„Podívej Pelco“ říkám mu „já by byl moc rád, kdybys do Norska s námi jel. Problém vyřešíme a je to“. A on, že ne a ne. Znovu jsme mu opakoval, že budu mít radost, když se mnou pojedete, že všichni s ním počítají a navrhl jsem mu řešení. Dlouze se na mě podíval a řekl „Tak dobře, já ti tu radost teda udělám a pojedu“. A bylo vše O.K. Šli jsme si na dvorek zakouřit a Pelca mě říká: „Tak už mám jen jedno přání, abych se tam podíval jednou i s klukem“. Nic jsem neřekl a jel jsme domů.

Lucka měla ve škole zkoušky a měla za námi přiletět na týden s malým Ladíkem Potrusilem, ale ten měl ve stejném termínu bakalářské zkoušky, takže nemohl. Tak jsem Lucku poprosil, aby to zařídila pro mladýho Pelcu s tím, že nesmí nikde nic říct a že to bude pro starýho Pelcu překvapení. Jen jsme museli Zoje nějak vysvětlit, aby vzala jedno povlečení navíc a pak jsem opatrně informoval Zdenka, aby uvařil jídlo navíc, že tam přijede nějaký můj kamarád. Nikdo nic nevěděl. Jsme v kempu sedíme a vykládáme a Jirka Mitáš odjel pro Lucku na letiště. Přijeli a ten, který nikdy nespí, spal. Posadili jsme malýho Pelcu ke stolu a já jsem šel pro starýho Pelcu. „Pojď, seznámím tě s mým kamarádem“. Pelca vstal, prošel mezi chatami, stál u stolu, kde seděl mladej a nic. Najednou si uvědomil, že není doma na zahradě, ale v Norsku. Vyvalil oči, poklesl v kolenou a mumlá: „Kluku, co ty tady děláš“? Zcela evidentně byl zaskočen a překvapen. Tak se mu splnilo jeho přání. Na druhou stranu je nutné říct, že mladej Pelca nic moc nechytl, snad stojí za zmínku jen treska tmavá 71 cm, ale to už by toho chtěl moc.

Konec

Jezdíme do Norska už víc jak deset let a většinou dvakrát ročně. Nikdy jsme nebyl na jiném místě, než ve Snillfjordu (kromě toho když jsem za velmi větrného počasí nemohli na moře a jeli jsme chytat tresky do vedlejšího fjordu ze břehu), ale pořád je to nádhera. Nejraděj jezdím s Mirou a se Zojou, protože o ty se nemusím moc starat a je baví chytat ryby víc jak mě, takže na vodě strávíme maximum času. Zatím, až na nepatrné a nikdy se neopakující výjimky jsme byli vždycky s dobrými lidmi, nikdo nedělal potíže a zase až na výjimky bylo vždycky poměrně slušné počasí. Pevně věřím, že i v dalších letech budu mít možnost do Snillfjordu zajet a taky pevně věřím, že se jednou Laďa rozhoupá a budeme tam jezdit i častěji. Rybaření samo o sobě je nádherné a v Norsku, kde je neuvěřitelná příroda, zvlášť. Proto doufám, že s Vámi se všemi se v Norsku ještě potkám a že společně zažijeme moc pěkné chvíle. A taky Laďo doufám, že se jednou svezu na tom pěkném gumovém člunu, co jsme si spolu koupili. Pelco, tebe prosím, abys mě často dělal radost a jezdil se mnou.

CO

LOVÍME

*Treska obecná - **Gadus morhua** / Dorsch/*

Laďa si portrét na čestném místě zaslouží. Je mým nejčastějším partnerem v Norsku a jeho treska může mít kolem 75 cm.

Dospělá treska dorůstá průměrné délky kolem 120 cm a váhy 12 kg ačkoli byly zaznamenány i ryby větší. Dožívá se věku přibližně 15 let. Barva je různá, závisí na druhu, ale většinou jsou tečkované, s bílým břichem. Barva skvrn může mít různé odstíny, od světle hnědé, hnědé tmavějších odstínů, k zlatavé až načervenalé. Je to těžká a silná ryba se třemi hřbetními a jednou řitní ploutví. Ocasní ploutev může být hranatá, nebo též mírně zakulacená. Horní čelist přesahuje dolní a voussek na dolní čelisti má přibližně stejnou délku jako velikost oka. Výrazně zahnutá, bílá nebo velmi světlá postraní čára usnadňuje identifikaci této ryby. Treska preferuje mírně studenou vodu a nacházíme ji od pobřeží až do hloubky 600 m. Žije a loví v celém vodním sloupci, hejna migrují. Zpravidla platí, že menší ryby se zdržují v hejnu více u hladiny, větší hlouběji. Velké kusy žijí v otevřeném moři.

Klíčové identifikační znaky:

- tři hřbetní a jedna řitní ploutev
- horní čelist přesahuje dolní, na níž je výrazný vousek
- barva závisí od druhu, skvrny od hnědé až po červenou na hřbetě a bocích
- na bocích výrazně zahnutá, světlá nebo bílá postraní čára

Nejúčinnější způsob lovu: spouštění, twistr 8 – 15 cm, jigová hlavička 10 – 15 g, barva twistru v postatě jakákoliv, ale nejučinnější jsou všechny odstíny zelené, červená, bílá nebo jejich kombinace. Pilkrování nezmiňuji, protože tak nechytáme. Největší ryba ulovená námi ve Snilfjordu je 112 cm, 11,80 kg, lovec: já, zelený twistr, vláčení za lodí. Místo: na konci skal nad rezavou skvrnou. Byly chyceny celkem 4 ks větší jak 1m, tresek přes 90 cm je velmi mnoho. Nejčastěji lovená velikost 45 – 60cm.

Taky poměrně slušná obecka. I Lenka má za sebou některé skvostné úlovky.

Treska Polak – Pollachius Pollachius

Polak má typický tvar těla jako ostatní druhy tresek. Má tři hřbetní a dvě řitní ploutve. První řitní ploutev začíná hned pod první hřbetní ploutví a je mnohem delší než druhá řitní ploutev. Dolní čelist přečnickává před horní a na rozdíl od mnoha jiných druhů tresek postrádá vousky.

Menší polak (55 – 60 cm) od skal za Tresčí zátokou. Ladík a nový způsob vytahování ryb.

Boky a hlava mají stříbřitou barvu, zatímco hřbet je zelenavě hnědý. Na bocích je výrazná postraní čára umístěná nad prsními ploutvemi, barva tmavá nejčastěji tmavězelená. Dospělá ryba může dorůst délky 130 cm, většinou jsou však menší. Polak se velmi podobá tresce černé, dá se však rozlišit podle tvaru čelistí a barvy postraní čáry. Na hejno Polaků nejčastěji narazíme u skal nebo blízkých skalisek. Vyskytují se od hladiny až do hloubky 200 m. Žije a loví v celém vodním sloupci, hejna migrují. Zpravidla platí, že menší ryby se zdržují v hejnu více u hladiny, větší hlouběji.

Klíčové identifikační znaky:

- velká stříbřitá ryba délky až 130 cm a váhy až 14 kg
- tři hřbetní ploutve, z nichž první je trojúhelníkovitá a dvě ploutve řitní
- dolní čelist je delší než horní
- obloukovité zahnutí tmavé postraní čáry nad prsními ploutvemi
- žluté, výrazně velké oči
- není žádný vousek na bradě

Nejúčinnější způsob lovu: spuštění nebo vláčení za lodí, twistr 8 – 10 cm, jigová hlavička 8 - 12 – 15 g, barva twistru v postatě jakákoliv, ale nejúčinnější jsou všechny odstíny zelené, velmi dobrá je růžová nebo růžovobílá, méně červená a bílá. Málokdy se chytí na tmavou barvu s výjimkou tmavě zelené. Největší ryba ulovená námi ve Snilfjordu je 102 cm, 10,30 kg, lovec: doktor z Kroměříže, obrovský bílý twistr 25 cm, vláčení za lodí. Místo: Velké skály za Tresčí zátokou. Je to jediný polak nad 1m, nad 90 cm jich bylo několik, ale nejčastěji je to 50-60 cm.

Treska tmavá - Pollachius virens

Treska má protáhlé tělo. Dosahuje délky 1,2 m. Spodní čelist je přibližně stejně dlouhá jak dolní. Postranní čára je téměř rovná. Tři hřbetní ploutve jsou srovnány těsně za sebou. První má 13 - 14, druhá 20 - 22 a třetí 19 - 25 ploutevnických paprsků. Dvě řitní ploutve. Ocasní ploutev je široká ale málo vykrojená. Hřbet je zelenohnědý až černohnědý. Břišní strana stříbřitě bílá. Postranní čára je bílá.

Pěkný úlovek tresek tmavých, standardní velikost kolem 45 cm. Nejlepší na jídlo.

Žijí ve velkých hejnech. V mládí žijí mezi skalami a řasami při pobřeží, dospělé ryby žijí v hlubších vodách. Do pobřežních vod připlouvají na jaře a v zimě se vrací do hlubší vody až do 350 m hloubky. Žije a loví v celém vodním sloupci, hejna migrují. Zpravidla platí, že menší ryby se zdržují v hejnu více u hladiny, větší hlouběji.

Klíčové identifikační znaky:

- protáhlé tělo s tmavě zelenohnědým až tmavým hřbetem a stříbřitým břichem
- tři hřbetní a dvě řitní ploutve
- rovná, světlá postraní čára
- lehce vykrojená ocasní ploutev
- nemá vousek na dolní čelisti

Nejúčinnější způsob lovu: vláčení za lodí, twistr 8–10 cm, jigová hlavička 8-12 g, barva twistru jakákoliv, ale nejúčinnější jsou všechny odstíny zelené, velmi dobrá je bílá nebo zelenožlutá či oranžová. Při nájezdu hejna menších tresek jsou vhodné návazce pírek nebo krevetek zakončené pilkrem 10-18g. Největší černá ulovená námi ve Snilfjordu je 110 cm, 8,50 kg, lovec paní Smejkalová, zelený twistr 10 cm, vláčení za lodí. Místo: U loďky. Tmavých tresek nad 1m se chytlo několik (4 nebo 5, jednu Zoja a zbytek Smyková). Nad 90 cm jich bylo poměrně málo, protože už 70 cm je u této ryby zajímavá velikost. Nejčastěji je to 40-50 cm.

Zoja má na černé štěstí. Má jich několik pěkných, tato může mít i 90cm. Však je taky vidět jak je šťastná.

Platýz obecný – Hippoglossus Hippoglossus

Zatím největší platýs ulovený ve Snillfordu na udiči. Místo ale známe, takže každý další rok tam budeme platýše zkoušet.

Platýz obecný- atlantský halibut , je největší z platýzů. Dosahuje délky až 2.5m. Viditelná horní strana je zploštělá, obvykle hnědá nebo tmavě olivově zelená. Spodní strana je špinavě bílá. Mladší jedinci mohou mít světlejší barvu a tečkovaný vzorek..Obě oči jsou blízko sebe na horní straně. Ústa platýze se otevírají vlastně napříč s pohledu očí. Žije na písčitém nebo šterkovém dně, nebývá v bahnitých ani skalnatých místech.

Klíčové identifikační znaky:

- velká plochá ryba s očima na horní straně
- stejnoměrně zbarvená horní strana-hnědá, tmavě olivově zelená
- kontinuální ploutev, která má v centru delší paprsky
- ocasní ploutev je konkávní, ne kulatá
- postraní čára je výrazně zakřivená kolem prsní ploutve

Zatím všichni ulovení platýsi nad 50 cm byli chyceni na spouštění, twistr 8 – 10 cm, jigová hlavička 12 – 15 g, barva twistru zelená. Největší platýs ulovený námi ve Snilfjordu měřil 95 cm, váha 8,50. způsob lovu spouštění, zelený twistr, lovec: Mirka. Místo: horní hrana Tresčí zátoky, v místech kde vybíhá špice skal do moře. Nejčastěji lovená velikost 25 – 35 cm, na těžko na maso u kamenů (v přístavu)

*Makrela obecná - **Scomber scombrus***

Atlantická makrela je rychlá ryba krásného aerodynamického tvaru. Její spodní část je stříbřitá, horní metalicky zelená nebo modrá, s nepravidelnými pásy. Dosahuje délky 60 cm a váhy 3 až 4 kg. Dospělé makrely utvářejí hejna poblíž hladiny a aktivní jsou hlavně ve dne. Žerou malé rybky a korýše, které z vody filtrují. Ryby musí plavat konstantní rychlostí, jelikož dýchají tzv. ram metodou, jež vyžaduje konstantní proud vody skrze žábry. K pobřeží migrují na jaře. Jsou to rychle rostoucí ryby, které během 1 roku vyrostou až 25 cm. V Severním moři se dožívají až 25 let.

Nejúčinnější způsob lovu: jednoznačně spouštění s návazcem pírek, kde se většinou chytají po několika kusech naráz. Čím menší pírka, tím lepší, nevhodnější jsou s kouskem blýskavého pásku. Největší makrela ulovená námi ve Snilfjordu měřila 60 cm, váha 2,30. způsob lovu a lovec nebyli evidováni. Nejčastěji lovená velikost je 30 – 35 cm.

Makrely se chytají od 30 do 50 cm, výjimečně i 70 cm. Jsou to úžasné bojovnice a na udici je nic nepředčí. Využené od Libase jsou rovněž skvělé.

ČIM A NA CO
LOVÍME

Návnady

Nejlepší chytání je vláčením. Jasně vede hlubinná přívlač za lodí, i když vůbec netušíme, jak hluboko je twistr v dálce ponořen. Ale čím dál za loď jej pustíme, tím jsou záběry častější. Pokud se nám podaří najet do hejna ryb, pak je úspěšné i vláčení z lodí.

Nejúspěšnější jsou „klasické“ twisty zelené barvy, červená jigová hlavička kolem 10g. Většina velkých ryb je chycena na různý odstín zelené.

Existuje i mnoho jiných teorií, podle kterých je jedno, jaká barva twistru se použije, ale jsou dny, kdy některá z barev je jasně úspěšnější, než jiné. Proto je nutné s sebou na loď vzít několik barevných kombinací a zkusit a zkusit.

Postupným doplňováním návnad se nám v Norsku nahromadila dost slušná výbava, takže je pro každého dost velký výběr. Mezi nejkrásnější chvíle patří „výběr“, kdy po úspěšném lovu a po dobrém jídle sedíme u kávy a přehrabujeme se v návnadách, abychom co nejlépe vybrali na další lov.

Kombinace různých barev a velikostí, přičemž ne vždy je velikost návnady úměrná délce chycené ryby. Mnoho velkých tresek se chytlo i na pířka

Několik takových kufříků tvoří naši zásobu. Leží u Johana ve skladu a každoročně dovezeme další a další, takže mnohý rybářský obchod by nám záviděl. V horní levé přihrádce je v minulosti velmi úspěšný zelenočervený twistr.

Denní zásoba na loď. Podle velikosti nástrah to bude asi Jirky Mitáše, protože na takový obry nikdo jinak nechytá. Ani pilkr na věku nepatří k nejmenším a co je bílá hmota vlevo dole nikdo neví.

Vášnivé diskuse vedou mnohdy k hádkám, když je některé barvy nedostatek a jediný majitel se brání ji vydat těm, kteří zrovna tu optimální barvu ve své výbavě nemají.

Mirka se Zojou mají všechny návnady projeté už minimálně stokrát, ale přesto každý den nezapomenou věnovat čas dalšímu výběru. Návnady se nechávají v lodi, takže postupně se všechny z kufříků a krabiček přesunou do lodi a na konci pobytu se pak vyčistí, přeberou a uloží na příště.

Pruty a navijáky

Jakkoliv se může zdát, že mořský rybolov je odlišný od našeho, tak pro použití prutů a navijáků to neplatí. Optimální na všechny způsoby lovu je vláčecí prut s akcí 30 – 80g (není výjimkou, že chytáme i na 15 – 40g) a smekací naviják. Ideální je délka okolo 210 – 240 cm, protože s delšími pruty se na lodi hůř manipuluje. Vlasec okolo 0,25 mm je postačující.

Takto pečlivě připravené jsou pruty jen na počátku, pak už se různě povalují po lodích a k chatě se dostanou jen když je nutná nějaká oprava. Základní výbava pro čtyři osoby.

Postačí, když si každý vezme pruty dva. Pro jistotu, protože není výjimkou, že někdo udici zlomí nebo jinak poškodí a pak by byl v háji. Vzpomínám si na jeden den, když jsem zlomil prut o vázku na dně. Nestačil jsem povolit brzdu, loď jela a jela, prut se ohýbal a ohýbal, až nevydržel. Ale to je spíše výjimka. Byl to krásný dvoudílný uhlíkový proutek a byla ho věčná škoda. Přijeli jsem do přístavu a vystupujeme z lodi. Zoja měla na sobě dlouhou pláštěnku a jak se loďka zhoupla, přistoupila si její lem, zavravorala a dosedla zpět do lodi. Jenže na udice a díky svému pozadí zasedla hned několik prutů a dva (nebo tři?) zlomila. Jak jsme byli rádi, že máme náhradní.

S navijáky je to obdobné. Mořská sůl umí udělat divy a na konci pobytu jsou některé tak zasolené, že s nimi nejde ani otočit. Je třeba je v průběhu několikrát proprat ve sladké vodě a na konci před odjezdem domů vyčistit a naolejovat. Proto je dobré mít i náhradní navijáky.

Základní výbava. Dobrý naviják je základem úspěchu. Pro nás je to jednoznačně značka Shimano. Některé z nich jezdí do Norska už osm let a chodí jak hodinky, i když naše a zejména moje údržba zcela jistě nepatří mezi nejlepší.

čím

JEZDÍME

Čím jezdíme

Johanova flotila patří k tomu nejslabšímu, co v Norsku je. Johan není žádný mechanik a starost o lodě ponechává přírodě. Takže není výjimkou, když motor vynechá a musí se použít pádla. Při troše dobré vůle by to šlo spravit a vylepšit, ale to už by nebyl Snillford.

Lodky nejsou nijak velké, ale jsou stabilní. Každý z nás má nějakou oblíbenou.

Johan koupil na dvě loďky silnější motory (klasické motory mají 5HP, silnější 10HP), takže díky svým zásluhám mám na naší lodi ten silnější, takže výlet do vzdálenějších končin (kolem 10 km) netrvá tak dlouho. Pokaždé, když vyjedeme na vodu, strávíme tam minimálně 5 hodin, často i více. Sedět v jedné poloze tak dlouhou dobu je dost náročné, zejména když ryby moc neberou. Ale vydržet se to dá. Kromě pádlování a Lađova ztroskotání jsme žádné větší problémy neměli. Snad jen jednou, když jsme s Pelcou, Zdenkem a se Zojou vyjeli k Poláčím skalám a po cestě nás chytly

vlny. Zakotvili jsem v jedné průrvě u skal a na břehu si chvíli pospali v borůvčí. Když se moře uklidnilo, sešli jsem dolů k lodi, ale zapomněli jsme, že je zrovna odliv a loď visela na kamenech, půl metru nad vodou. Čekat na příliv byla otázka dalších šesti hodin. Ještě že s námi byl Zdenek. Chytl loď jak Herkules a hodil ji na vodu, takže jsme mohli dál. Slabší povahy by musely na ten příliv čekat.

Posádka na pikniku. Loďka je upoutaná (snad dobře) a v ní jsou všechny potřeby na denní rybolov. Důležitá je zejména žlutá krabice na svačtinu od Pelcy. Záchraná vesta slouží jako sedátko.

CO

S SEBOU

Co s sebou

Dlouhodobým výzkumem, kdy nám občas něco chybělo anebo jsme měli krámy, které jsme nijak neuplatnili, jsme dospěli k následujícímu seznamu věcí, které by neměli na cestě do Norska chybět. Je to samozřejmě věc individuální a určité osoby budou dávat přednost hygienickým potřebám, jiní teplému oblečení, ale následující soupis by měl stačit k přežití každému. Řada věcí je společných pro celou chatku a nezbyvá, než se domluvit, co kdo vezme.

Je nabaleno, nic jiného už se nevejde. Mnohdy se stane, že na zastávce vypadají z kufru chleby, nebo jiné potraviny.

Na ryby:

Na ryby je potřeba vzít si sebou něco na co je můžete chytnout, něco na vykuchání a něco na zmrazení. Nic jiného na ryby potřeba není. Níže popsany seznam si každý upraví podle toho, jak a na co chce chytat.

Nezapomeňte, že každá ryba by se měla zapít.

- 2 vláčecí pruty
- 2 navijáky
- 30 twistrů
- 15 jiggových hlaviček
- 20 vysokopevnostních karabinek
- 2 balení pírek
- 200m náhradního vlasce
- 1 podběrák
- 1 filetovací nůž
- 1 brousek
- 10 hader na ruce
- 1 sedátko do lodi
- 1 krabička na svačinu do lodi
- 3 krabičky na mražení filet
- 2 balení mrazících sáčků
- 1 plácačka (plná)

Oblečení do lodi:

Podstatou oblečení do lodi je, aby Vám bylo vždycky teplo a abyste nemuseli jet zpět, když začne pršet. Teplo se dá vydržet (Pelca s tím má taky problém), ale prochládnout nebo promoknout může mít následky buď ve zvýšené konzumaci nedostatkového alkoholu nebo v nachlazení, které zase může znepríjemnit rybolov. Počasí se může velmi rychle změnit, proto je vhodný nepromokavý pytel, ve kterém je rezervní oblečení nebo nepromokavé věci.

- 1 teplé spodní prádlo
- 3 trička
- 1 svetr
- 1 nepromokavé kalhoty
- 1 nepromokavá bunda
- 1 teplá bunda
- 2 teplé ponožky
- 1 tenisky
- 1 holínky
- 1 čepice
- 1 rukavice (nejlépe bez prstů)

Oblečení do chaty:

Tady je to velmi individuální. Zejména dámská část bude potřebovat více druhů, aby nechodila v jednom, ale pro chlapy níže popsané stačí.

- 1 tenisky
- 1 pantofle
- 1 pyžamo
- 1 tepláky či podobné volné kalhoty
- 3 trička
- 10 spodní prádlo
- 10 ponožky
- 1 svetr

Hygienické potřeby:

Nic nepřehánět, nakonec zjistíte, že denní sprcha je zbytečná, protože se tam nikomu nechce, holit se nemá smysl (snad před odjezdem) a používat jeden ručník 14 dní taky nikomu neublíží. Ale aby to nevypadalo, tak sepisují věci jako pro běžnou hygienu.

- 3 ručníky
- 1 mýdlo pevné
- 1 mýdlo tekuté
- 1 šampon
- 1 kartáček na zuby a pastu

Ostatní:

Tady už je to zcela nepopsatelné. Co pokládá jeden za nezbytné, má druhý za postradatelné a volný čas tráví každý po svém. Protože ho však moc není, není třeba se zabývat nějakými hrami, postačí jen něco na čtení před spaním.

1 karton cigaret

1 sluneční brýle

1 mycí houba

1 jar nebo jiný mycí prostředek na nádobí

4 utěrky na nádobí

1 papírové utěrky

1 balení mikrotenových sáčků

3 knihy nebo časopisy

1 opalovací krém

Alkohol:

V Norsku je prohibice a je poměrně přísný zákaz dovozu alkoholu nad povolené množství, tj. 1,5 l tvrdého alkoholu nebo vína nebo 20 piv. Takovéto množství ale málokomu stačí, takže se vymýšlejí různé způsoby pašování. Pozor, poslední dobou jsou kontroly na hranicích (zejména v Oslu) přísnější a už nám otvírali i limonády a čuchali, zda tam nepašujeme alkohol a kvůli drogám jsem museli rozdělávat i balíčky s moukou. Takže každý necht' si vezme kolik uzná za vhodné, ale důsledky musí nést sám. Buď hrozí, že bude na hranicích chycen, nebo že bude ve Snillfjordu abstinovat.

CO

JIME

Co jíme

Najít optimální sestavu jídla je obtížné. Velkou výhodou je, že nás jezdí vždy hodně a každá chatka má něco jiného, takže pokud se Vám nepovede oběd, je možné zajít k sousedům. Protože je program pobytu dost náročný, sní se skoro všechno (pouze Pelca nejlí hrášek), hlad je nejlepší kuchař. Je vhodné počítat i s tím, že někdy se podaří chytit rybu a že by k obědu nebo večeři mohly být smažené nebo pečené tresky, Lenka a Smyk umí dobrý rybí salát a rovněž lze najít i jiné zdroje potravy.

Vzorový jídelní lístek:

Den	Snídaně	Oběd	Večeře
1	<i>Dojídají se zbytky z cesty</i>		
2	<i>Chleba s paštikou, čaj</i>	<i>Hovězí guláš s knedlíkem</i>	<i>Párek, chleba</i>
3	<i>Michaná vajíčka, chleba, čaj</i>	<i>Gulášová polévka, chleba</i>	<i>Topinky se sýrem</i>
4	<i>Chleba, máslo, salám a čaj</i>	<i>Křenová omáčka s uzeným, knedlík</i>	<i>Co kdo chce</i>
5	<i>Párek, chleba, čaj</i>	<i>Kuřecí čína s rýží</i>	<i>Smažená treska</i>
6	<i>Topinka, volské oko, čaj</i>	<i>Nic (je celodeňák)</i>	<i>Kuřecí řízek, Brambor</i>
7	<i>Chleba, uzené, okurek, čaj</i>	<i>Kachna, zelí, knedlík (společný oběd)</i>	<i>Chleba s bůčkovou pomazánkou</i>
8	<i>Michaná vajíčka, slanina, chleba, čaj</i>	<i>Luncheonmeat, brambor</i>	<i>Co kdo chce</i>
9	<i>Topinky s česnekem, sýr, čaj</i>	<i>Hustá zeleninová polévka</i>	<i>Chleba s máslem, sardinky</i>
10	<i>Čabajka s hořčicí, křen, chleba, čaj</i>	<i>Milánské špagety</i>	<i>Polévka ze sáčku, chleba</i>
11	<i>Vajíčka na měkko, chleba s máslem</i>	<i>Smažená treska, brambory</i>	<i>Chleba se sádlem, čaj</i>
12	<i>Chleba s paštikou, čaj</i>	<i>Rizoto</i>	<i>Co kdo chce</i>
13	<i>Jede se domů</i>		

Toto je ideální jídelníček na náš pravidelný dvanáctidenní pobyt. Platí to ale všechno jen na počátku, protože mnohdy se na oběd vůbec z vody nevrátíme, jindy se místo večeře jede na ryby, jindy zas uvaří něco v jiné chatce a u nás se nevaří. Takže improvizace, improvizace a zase improvizace.

Lence se skutečně podařily. Mnoho takových škeblí roste na skalách hned u přístavu a za odlivu jich můžete nasbírat plnou vanu. Vařené chutnají, ale je to jen pro silné povahy. Honza Zavrtálek (Lofoták) jich i s paní sežrali za jediný pobyt v Norsku minimálně 20 kg.

Původně jsme si vozili s sebou hodně zavařených jídel, ale ani to už není pravda a snažíme se minimalizovat vaření. Klidně lze kalkulovat jen se snídaní (Mirka ani s tou ne) a jedním teplým jídlem denně, přičemž se hodně osvědčily polévky. Takže pokud pojede čtyřčlenná osádka tak stačí, když si poveze:

Zelenina:

- 5 kg brambor (bohatě stačí, brambory lze koupit na místě)
- 1 celer (zeleninová polévka bez celeru je na nic)
- 3 petržele
- 5 mrkví
- 3 kg cibule
- ½ kg česneku
- 1 křen (zajišťuje Pelca, když zapomene lze nahradit křenovou pastou)
- 1 plechovka hrášku (do zeleninové polévky a kvůli Pelcovi)

Zavařená jídla a maso:

- 2 sklenice hovězího guláše
- 1 sklenice špagetové směsi
- 3 balíčky mražených kuřecích prs
- Zdenek nesmí zapomenout vzít zavařenou pečenou kachnu a zelí, protože jinak bychom museli dopsat ještě další jídlo. A taky 3 sklenice zavařeného uzeného.

Přílohy:

- 2 balení sáčkové rýže
- 3 houskové knedlíky
- 1 sáček špaget
- 10 chlebů

Uzeniny:

- 2 salámy (nejlépe Vysočina)
- 3 konzervy párků
- 4 čabajky
- 1 šrůtka špeku
- 1 šrůtka uzeného bůčku

Konzervy:

- 2 luncheonmeaty
- 4 paštiky
- 4 bůčkové pomazánky
- 1 sardinky (nejlépe šproty)

Takto vypadá společná snídaně, což se přihodí málokdy, protože Svobodovi jsou na vodě za časného rána a naše děti nelze před devátou dostat z postele. Nenechte se mýlit, v džusu před Milošem je vodka. Čípak jsou asi nohy na okraji?

Ostatní:

- 1 kg mouky hladké
- 2 kg strouhanky (tu domluvit, protože je jí tam vždycky metrák)
- 50 vajec – v případě nouze lze koupit na místě
- 1 kečup
- 1 hořčice

- 1 instantní káva (pro mně Jihlavanka na turka)
- 1 balík čaje
- 1 kg cukru
- 3 sáčky polévek
- 1 litr oleje
- 2 balení měkkých syrů
- 1 koření na ryby
- 1 koření na všechno (pepř, sůl, kmín, majoránka, kořenící směs)

Pro zájemce (a není jich málo) je nutné dopsat ještě sladkosti, jako tatranky, oplatky, fidorky, čokolády, bonbóny apod.

Ti, kdo mají hodně rádi ryby, mohou některá jídla vynechat a nahradit je dalšími pečenými rybami (samozřejmě pokud berou, jinak mají hladovku).

